

פרוטוקול ועדת הביטחון העירונית

מיום שלישי, כ"ב כסלו התשפ"ה, 23/12/2024

משתתפים:

חיים גורן, יו"ר הועדה וסגן רה"ע
אלחנן זבולון, סגן ראש העיר
אסף זמיר, סגן ראש העיר
שחר לוי, חבר מועצה
נוי אלרואי, חברת מועצה
אורנה ברביבאי, חברת מועצה
איתמר אבנרי, חבר מועצה
יובל צלנר, חבר מועצה
גיא אבנר, חבר מועצה
רועי אלקבץ, חבר מועצה

חנן פרץ, מנהל אגף סל"ע
אייל קידר, מנהל מטה חטיבת התפעול
עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום
יואב הרץ, מנהל ישובי – הרשות לביטחון קהילתי
אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום
גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים
מתן איבן, סגן מנהל אגף סל"ע
דניאל מנובלה, סייר קהילתי שכונות שפירא-נווה שאנן
אהרלה קרן, מנהל תחום אכפ"ת בלילה
שירה בר און, מנהלת מינהלת רווחה חינוכית- דרום מזרח
תמר גלס, מנהלת פרויקטים ברווחה החינוכית

חיים גורן, סגן ראש העירייה
חבר מועצת העיר תל אביב יפו
יו"ר סיעת "מאמינים"

על סדר היום:

- 3..... פתיחה ומסגרת לדיון – חיים גורן יו"ר הועדה
- 5..... הצגת הגורמים העירוניים
- 5..... 1. מינהל שירותים חברתיים – מסילה
- 11..... 2. אגף סל"ע
- 20..... 3. מינהל שירותים חברתיים – דרי רחוב והתמכרויות
- 27..... 4. מינהל קהילה – אגף דרום (+ נוער וצעירים)
- 32..... 4. מינהל חינוך – רווחה חינוכית
- 38..... 6. מנהל יישובי מניעת אלימות (יואב)
- 42..... - התייחסויות ושאלות חברי ועדה וחברי מועצה

פרוטוקול

- פתיחה ומסגרת לדיון – חיים גורן יו"ר הועדה

חיים גורן, יו"ר הועדה: קודם כל רציתי להודות לחברת המועצה אורנה ברביבאי על ההצעה לסדר בעקבותיה אנחנו מקיימים דיון זה. אני אגיד את זה ככה, אנחנו מתעסקים המון בנושא - כל גורמי המקצוע פה, מכל התחומים שדיברנו עליהם, קהילה, רווחה, חינוך, ביטחון כמובן - עם מה שקורה בדרום תל אביב. עם הבעיות הקונקרטיות שמאפיינות בעיקר את שכונות, נקרא לזה מרכז דרום תל אביב. במיפוי הכללי, אנחנו חילקנו את זה לשניים: אחד זה הנושא של חסרי המעמד – הזרים, בדגש על נוער האוכלוסייה הזרה, והנושא השני זה ההתמכרויות, סמים, דרי רחוב, זנות וכדומה. אלו שתי הסוגיות שמהוות את האתגרים המרכזיים שלנו, בתחום הביטחון האישי בשכונות דרום תל אביב. כמובן יש עוד דברים, אבל אני אומר שאלו הסוגיות המזוירות שאנחנו כעירייה מתעסקים איתם ועובדים עליהם קשה.

רצינו להסתכל על הטיפול בסוגיות אלו במבט כללי. לתת תמונה רחבה של הטיפול העירוני באתגרים האלה, ולכן ביקשנו לכנס פה את כל הגורמים שיושבים פה סביב השולחן, אלו הגורמים הרלוונטיים, כל אחד בתחומו. ויש לנו פה אתגר, כי יש יתרון ויש חיסרון לדבר הזה. היתרון הוא שאנחנו מבקשים לראות תמונה כוללת, אז יש לנו פה תמונה מאוד רחבה של הרבה מאוד גורמים, שכל אחד נוגע לסיפור הזה מזווית אחרת. החיסרון הוא שאנחנו לא יכולים במסגרת הזאת, לרדת לרזולוציות פרטניות של סיפור כזה או אחר. אנחנו נמשיך לקיים דיונים בסוגיה הזאת, ויכול להיות שהדיונים הבאים, יהיו יותר נקודתיים לתחום כזה או אחר במידה ונראה צורך בלהעמיק בסיפור כזה או אחר. ולכן, גם בהנחיה שלנו לגורמי המקצוע שיושבים פה, אמרנו, תתנו כותרות. אל תרדו לרזולוציות ממש מדויקות של מה בדיוק עושים ביום שלישי בשעה ארבע אחרי הצהריים, כי אנחנו לא נצליח לעמוד בזה. תנו כותרות, תתנו ראשי פרקים, גם ההתייחסויות, בואו ננסה לעשות אותן במבט רחב יותר.

עיר ללא הפסקה

עוד דבר אחרון שאני אגיד לפני שנתחיל, זה ביקשנו בעצם מכל גורם מקצועי להציג א', את העשייה העירונית, שוב בכותרות, ברמה שלו. ב', את האתגרים ואת הצרכים ברמה של שיתוף הפעולה הבין עירוני. וג', את האתגרים למול הממשלה והמדינה, בכל הנושא של משאבים שחסרים, חקיקה שחסרה וכן הלאה וכן הלאה, מה הבעיות למול הגורמים שמעלינו. כל גורם מקצועי יציג גם את עצמו ואת העשייה שלו בתחום.

למי מגורמי המקצוע שלא מכיר, אז יש לנו פה חברי מועצה רבים לשמחתי הרבה, אורנה, רועי, איתמר, נוי, יובל, שחר ורעות. זה חברי המועצה שנמצאים פה, ותודה רבה שבאתם. כל אחד מגורמי המקצוע יציג את עצמו ואת התפקיד שלו, ואז נתחיל.

אייל קידר, מנהל מטה חטיבת התפעול.

אייל קידר:

יואב הרץ, מרכז את תוכניות המניעה של רשות הלאומית לביטחון קהילתי, חטיבת התפעול.

יואב הרץ:

אביה קדרי, אני מנהל את התחום של התמכרויות דרי רחוב, נשים בזנות במנהל שירותים חברתיים.

אביה קדרי:

גל פילק, אני גל פילק, אני מנהלת מסיל"ה במנהל שירותים חברתיים.

גל פילק:

מתן איבן, אני מתן איבן, סגן מנהל אגף סל"ע.

מתן איבן:

דניאל מנובלה, דניאל מנובלה, סייר קהילתי נווה שאנן שפירא. אגף סלע.

דניאל מנובלה:

אהרלה קרן, אהרון קרן, מנהל תחום אכפת בלילה, שזה עבודת רחוב במרחב הציבורי עם בני נוער בסיכון, ומנהל החינוך באגף העל יסודי.

אהרלה קרן:

שירה בר און, אני שירה בר און, ואני מנהלת את הרווחה החינוכית בשכונת דרום מזרח העיר, מטעם מנהל החינוך.

שירה בר און:

תמר גלס: תמר גלס, מנהלת פרויקטים ברווחה החינוכית, בדגש על קהילות של מבקשי מקלט וחסרי מעמד. תפקיד חדש שהחל בשנה האחרונה.

עובדיה כהן: אני עובדיה כהן, אני מנהל את אגף קהילת דרום העיר.

רועי אלקבץ: אהלן, רועי אלקבץ, חבר מועצה, איש ביטחון בכל החיים שלו. אני רוצה להגיד את ההקשר של איך ומה התכנסנו כאילו פה. יש, אני אומר לדרג מקצועי, כדי שלפחות תבינו מה הביא אותנו עד הלום, אנחנו העלינו, גם בקדנציה הקודמת וגם עכשיו, אורנה העלתה, אנחנו העלינו, חוסר שביעות רצון, ממצב הפשיעה, ומצב הפעילות בדרום תל אביב, המצב מהנתונים הקשים של משטרת ישראל, של הנתונים הקשים, האמפיריים של מה שקורה בתל אביב, שוב, לא משהו אישי, ולשמחתנו בסוף נקבע שיש דיון על זה, אני מקווה שיהיו מספר דיונים, אבל בגדול מה שאנחנו רוצים זה באמת להבין לעומק, אני גם לא חושב שיש איזה פורום מתכלל שעובד על זה באופן קבוע, אני אשמח לדעת שיש אבל לא נראה לי שיש, להבין באמת באמת איך אנחנו יכולים כאנשי ציבור, שפונים אלינו תושבים, אנחנו אנשי ציבור, כדי לתת להם תשובות על חלק מהדברים שאנחנו או לא יודעים, או לא יודעים מה קורה, או צריכים תשובות לדברים שהם בפער, בסדר? זה הרקע הכללי, שוב, זה הסוג של SETTING ההקשר הכללי של למה הבאנו אתכם, חיים הביא, למה ביקשתם, היה לי חשוב לומר את זה-

חיים גורן, יו"ר הוועדה: וגם אני אגיד, אם כבר אתה אומר את זה, אני אוסיף עוד משהו קטן, שגם אורנה אמרה, יש פה אנשים עם הרבה מאוד גם קשרים במשרדי ממשלה והבנה של תהליכים למעלה, שיכולים לעזור לנו, ולכן גם ביקשתי שחלק מהדברים שתציגו, זה את הפערים שיש לכם, את ההתמודדויות למול הדרג המקצועי בממשלה.

- הצגת הגורמים העירוניים

1. מינהל שירותים חברתיים – מסילה

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: כן, אני אתחיל רגע בלהגיד מילה על מסילה, אנחנו יחידה במנהל שירותים חברתיים, כפופים לאגף דרום, נותנים מענה לחסרי

עיר ללא הפסקה

מעמד מבקשי מקלט, אנחנו גורם מתכלל לנושא הזה של מבקשי מקלט חסרי מעמד, אבל אני חושבת שזו סוגיה מורכבת, וכמו כל סוגיה מורכבת, זו סוגיה שחונה בכל המנהלים ומחייבת שיתוף פעולה, ואני חושבת שאנחנו עובדים טוב בשיתוף פעולה. תמיד יש מה לשפר, תמיד יש מה לעשות, אבל במובן הזה אנחנו יודעים לעבוד ביחד, וזה משהו שאני חושבת שהוא מאוד יוצא דופן בחוויה שלי בעבודה המשותפת, ואני דווקא רוצה לפתוח בזה.

קצת על נתונים בעיר, אז אנחנו מדברים על 12,000 מבקשי מקלט, בעיקר מאריתריאה. מבקשי מקלט הם אנשים שברחו מהמדינות שלהם, כי נשקפת להם סכנה לחיים. אלה שהגיעו מאפריקה, אריתריאה סודן גם אין להם מסמכים-

שחר לוי, חבר מועצה: תומכי שלטון או לא תומכי שלטון?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: מדובר על, נכון, מדובר על מיעוט של תומכי משטר, זה נכון. הם בעיקר מרוכזים בתקווה אגב. ואני כן אגיד על זה מילה, רוב מי שהגיעו מאפריקה אין להם מסמכים מזהים, זה לא שהם יכולים לקום וללכת ולהחליט שהם עוזבים למדינה אחרת, הם כרגע נמצאים פה. מדינת ישראל החליטה שהיא חתומה על אמנות הפליטים של האו"ם ולכן היא מכירה שאלה מדינות שנשקפת להן סכנה לחיים והן פה במצב ביניים. מבקשי מקלט רק בשביל לתת את ההקשר, בכל מדינה אחרת, מערבית כן, אחרת בעולם, זה סטטוס זמני. מגישים בקשת מקלט ואחרי איקס זמן מחליטים אם הבן אדם פליט או לא. פה נשארו בעצם במצב ביניים הזה כבר 15 שנה, אז אנחנו חיים עם המצב ביניים הזה של אנשים שמגישים בקשות מקלט אבל לא הוכרו כפליטים, מחציתם חיים בעיר תל אביב יפו, מרביתם בשכונות תקווה, נווה שאנן, שפירא, ועוד 9,120 חסרי מעמד, חסרי מעמד אלה אנשים שנכנסו לישראל באופן חוקי, לא ברחו משום מקום, באו בדרך כלל לעבוד או כתיירים בדרך כלל לעבוד ואיבדו את מעמדם החוקי. מתוך זה 6,000 ילדים מתחת לגיל 18, אנחנו מדברים על הרבה מאוד ילדים, ילדים במצבי סיכון קשים, צריך להגיד את זה, ללא הרבה זכויות, ללא הרבה מענים, החינוך רואה אותם בצורה מאוד מאוד משמעותית, אנחנו רואים אותם קצת בשירותים של מינהל קהילה, ברווחה, אנחנו רואים אותם, אבל זה בגדול הסדר הגודל. מדובר על מאפייני קהילה, של קהילה פוסט טראומטית, שחיה בעוני קיצוני

עיר ללא הפסקה

ובהיעדר מעמד, בהיעדר קצבאות. זאת אומרת, אין תמיכות, זה לא שאנחנו יכולים לעשות איזשהו הליך מיצוי זכויות ולתת תמיכה. משפחה שחיה בעוני, חיה בעוני, חיה ממה שהמשפחה יודעת להביא. היעדר ביטחון תזונתי גדול, אנחנו יודעים על נתוני רעב, אני יכולה להגיד שאהרליה מספר. מסגרות אחרות שנמצאות בשטח שילדים פשוט באים כי יש אוכל, הם רעבים, הם באים לחפש אוכל שזה דבר נורא כשחושבים על זה-

אהרלה קרן, מנהל תחום אכפת בלילה: שבמבה בערב זה הדבר הראשון שהם אכלו נגיד.

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: כן, הרעב הוא מאוד מאוד גבוה, יש עלייה בתופעות כמו התמכרויות ודרות רחוב, פה אני מדברת על המבוגרים, ואני אגיד שאצל המבוגרים יש לנו ONE WAY TICKET, הם לא זכאים לביטוחי בריאות ובהיעדר ביטוחי בריאות היכולת שלנו לתת מענים מאוד נמוכה, אי אפשר לשלוח אותם להוסטל לבריאות הנפש, אי אפשר לשלוח לאשפוזית כדי להתנתקות. היעדר מענים רפואיים מספקים, אנחנו רואים הזדקנות של האוכלוסייה, זה עוד לפתחנו, אנחנו כעירייה עוד לא מתמודדים עם זה, אבל עוד חמש, שש, שבע שנים נתחיל לראות גם את ההזדקנות. בהיעדר פנסיות, בהיעדר קצבאות, אנחנו מבינים מה יקרה עם האנשים האלה. ועלייה בהתנהגויות קצה של ילדים ונוער, שנראה לי שזו סוגיה שכולם מכירים. התכנסות לכנופיות. בהקשר של בגירים, יש לנו תקן ייחודי שלא קיים במחלקות אחרות, שנקרא עו"ס בגירים, הוא מטפל בערך ב-50 בגירים שהם דרי רחוב ומכורים, מתוך ההבנה שהבגירים שלנו הם קצת שונים בפרופיל. אנחנו כמוכן עובדים בשותפות וליווי צמוד של אביה, אבל מכיוון שהם חסרי מעמד, סל המענים והאפשרויות שיש להם, הם פחותים-

שחר לוי, חבר מועצה: מאיזה גיל?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: מעל 18. מעל 18, אנחנו עושים סיורים יזומים בגינות, הצוות הולך עם מים ועוגיות ומנסה ליצור קשר עם אנשים שנמצאים ברחוב ולהזמין אותם לטיפול.

נוי אלרואי, חברת מועצה: אנשים בגירים, סליחה, מתוך כמה שאתם מעריכים שיש כרגע?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: ברחוב:

נוי אלרואי, חברת מועצה: בשכונות האלה.

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: תראי, עשינו מיפוי לפני נראה לי שנה, לא היו

הרבה יותר, אבל אנחנו יודעים שזו תופעה שהולכת ועולה ואנחנו היום נותנים מענה, לא רגע, נותנים מענה ברמת גגונים, פתרונות דיור לסדר גודל של 20-25. מי שמאוד מכור, אין לנו המון מה להציע בגלל שהם לא יכולים להיכנס לאשפוזיות וגם אם הם רוצים, תמיד זה עניין, אבל גם אם הם רוצים ויש רצון, קשה לנו לייצר טיפול. יש לנו כאלף פונים בשנה שמגיעים למיצוי מענים וזכויות, פה אני מדברת על בגירים ובערך 100 מטופלים שהוכרו כקורבנות סחר ועבדות, חלקם אגב קורבנות חדשים, חלקם קורבנות שעברו את סיני, חלקם אנשים שנסחרים היום למדינת ישראל לצורכי עבדות, מגיעים לעיר תל אביב הרבה פעמים ונכנסים מהעיר לטיפול. מבחינת ילדים ונוער, יש לנו 800 מטופלים, בהקשר אני מדברת על, יש לנו הרבה יותר, אבל ילדים שהם תחת ילדים ונוער בסיכון כ-800, נגיד שעשינו עבודה מאוד מאומצת ופה זה היה בשיתוף פעולה עם כל הגורמים בשטח באיתור של ילדים ונוער שהיו מעורבים בכנופיות. אותרו סדר גודל של 25 ילדים שהיו מעורבים ב-SSQ, ב-MTF ובאירוע שהיה בעזריאלי ונכנסו לטיפול אינטנסיבי. לצערי, רוב הילדים בסופו של דבר הוצאו מהבתים. אין לנו הרבה אמצע, אין לנו הרבה מעניי אמצע זה חלק לדעתי, אם צריך לסמן את הבעיה, הם מגיעים אלינו קצת מאוחר מידי. הייתי שמחה שהם יגיעו קצת קודם. יש לנו הפעלת מועדוניות ומסגרות רווחה שהן תחתינו, בערך 200 ילדים משולבים, חוץ מזה ילדים שמשולבים במסגרות רווחה אחרות וכמובן מסגרות שעות אחר הצהריים שמופעלות פה על ידי כל המינהלים. הרבה עבודה עם הורים, מדי שנה אנחנו מדריכים 70 הורים, הפוקוס הוא בעיקר גיל ההתבגרות. כרגע הקמנו קבוצת פעילים סביב הסוגיה של אתגר הנוער והכנופיות, מתוך איזשהו ניסיון כן להרים איתם משהו. אני אגיד שאנחנו מרגישים שההורים נעדרים, או שכולם מרגישים, ההורים נעדרים מהתמונה ואנחנו רוצים להחזיר אותם לתמונה. והובלת פורום מסגרות נוער עירוני, שזה עושה עו"ס באר אחיטוב, שהיא באמת, אני לא יודעת איך, לתאר את, היא באמת אישה של מפעל שפועלת עם כולם, יודעת להזיז הרים, והיא עושה

עיר ללא הפסקה

עבודה מאוד משמעותית, מעבר לפרומים נוספים, באר אחיטוב, עו"ס שוטטות.
זה תקציב ייעודי שהוגדר לטובת הנושא הזה.

חיים גורן, יו"ר הועדה: שהוא הגיע ממשרד הרווחה?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: לא, שהוא תקציב עירוני לטובת הדבר הזה, והיא עובדת באמת, היא עושה, היא הופכת הרים וגבעות, היא עושה עבודה מטורפת. אני חושבת שהיא אישה יוצאת דופן ויודעת לעבוד עם כולם ביחד. ופערים מרכזיים, היעדר המעמד עם סוגיה מדינית אחת שאני צריכה לשים על השולחן זה הסיפור של המעמד, יש פה ילדים שאנחנו מבינים שלא הולכים לשום מקום, אני כרגע מדברת בעיקר על המבקשי מקלט, למרות שגם עם החסרי מעמד, זה לא מאוד שונה. אבל הם מבקשים מקלט גם אם הם רוצים, הם לא יכולים לצאת. האופק היחיד שמחזיקים זה לטוס לקנדה. קנדה, למי שלא יודע, סגרה, בסדר? היא כאילו יש לה את הבקשות שהגישו עד היום, היא תראה אותן והיא לא, בינתיים לא לוקחת בקשות חדשות. אין לנו, כאילו אין לאן לקוות שהילדים האלה ילכו-

שחר לוי, חבר מועצה: יש אלפים שעברו לשם, נכון? החזקים עברו

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: והחזקים עברו, זו גם תחושה מאוד קשה. בהיעדר המעמד אנחנו מדברים על היעדר אופק לצעירים, תעסוקתי, חסרים אלפי עובדים במשק, הם היו יכולים להשתלב במלא משרות שאנחנו יודעים שחסרים בהם ידיים עובדות, הכשרות מקצועיות חסומות בפניהם, לימודי הנדסאות חסומים בפניהם, אקדמיה הם יכולים להיכנס אך ורק תיירים, שזה עשרות אלפי שקלים. תחושת שייכות ומשמעות אין. וכשאין תחושת שייכות ומשמעות מחפשים אותה וזה ה-SSQ וה-MTF ואנחנו צריכים לייצר איזושהי אלטרנטיבה. כל מה שקשור לביטוחי בריאות לבגירים אין. מי שעובד יש לו ביטוח בריאות דרך המעסיק, מי שלא עובד אין לו ביטוח בריאות, וזה ממש כובל את הידיים שלנו כרווחה ביכולת לתת מענים. כשבן אדם מכור, כשבן אדם יש לו, הוא מתמודד נפש ואין לו מענים דרך משרד הבריאות, הדרך לרחוב היא הרבה פעמים קצרה. ואנחנו יודעים שהקהילה למרות שהיא מאוד מוחלשת היא יודעת להחזיק אנשים עד גבול מסוים, ושם יש לנו באמת פער מאוד מאוד גדול. ואני חושבת שכן עדיין קיים צורך במענים

עיר ללא הפסקה

נוספים בשעות אחר הצהריים. ספציפית יש לנו בעיה של ילדים עם בעיות התנהגות, הרבה ילדים שמוכרים עם בעיות התנהגות-

חיים גורן, יו"ר הועדה: זאת אומרת, זה משהו כבר בין עירוני.

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: זה כבר בין עירוני, ואני חושבת שכולנו מסכימות לגבי הדבר הזה, אבל זה כן משהו שהוא כאן על השולחן העירוני. ברמה המדינית, אני חושבת שאלה בעיות שאם אנחנו רוצים כעירייה לתת להן פתרון, אנחנו חייבים לשים אותן על סדר היום, כי אנחנו לא יכולים לזוז בלעדית, ואנחנו אלה שחווים את זה.

רועי אלקבץ: שאלה, מסילה, כמה אנשים עובדים, כמה אנשים עם כסף עובדים?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: מסילה היא יחידה עירונית, בתוך מנהל שירותים חברתיים. אנחנו 45 עובדים, חלקם עובדי מוסדות, חלקם עובדי עירייה. התקציב הוא גם תקציב ממשלתי, עבור תקנים של מחלקת רווחה, בעצם תחת מסילה יש לנו את מחלקת רווחה, חלקת תקנים שהם במימון משותף מדינה ועירייה. יש לנו גם תקציב עירוני.

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: תגידי, וכשאת מסתכלת נגיד בחמש השנים האחרונות על נושא התקציב, וכמה הושקע בתחום הזה ברמת העירייה, מה את רואה?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: אני חושבת שהייתה מגמת גידול, אני אגיד שהאוכלוסייה קטנה ועם זאת החירום והעומס שיש על העובדות שלנו, הוא רק גדל. זאת אומרת זה ממש, ואביה פה אמרת כשאני אמרתי שעוזבים, שנשארים המוחלשים, אז זה ממש ככה והמצוקה היא ממש, ממש גדולה-

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: ובאיזה סדר גודל אנחנו מדברים? אנחנו לקראת אישור תקציב. באיזה סדר גודל תקציבי למשל, היה נותן לך פתרון למענים הנוספים שכתבת לאחר הצהריים?

חיים גורן, יו"ר הועדה: אני מציע שתיקחי רגע, את השאלה הזאת לחשיבה, ותעני לנו אחרי זה.

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: לגיטימי. גם להגיד לבדוק זה בסדר.

מענה שהתקבל מגל פילק לגבי השאלה של אורנה – תקציב מסיל"ה (כוח אדם ופעולות) – כ-20 מיליון ₪.

היה גידול עירוני וממשלתי בעיקר לאור הקמת מחלקת הרווחה מסיל"ה. התקציב הממשלתי בגין תקנים או שירותים להם שותף גם המשרד הוא כמו בכל שירות אחר של 25%-75%.

מבחינת פרופיל מטופלים ומספר, בשנתיים האחרונות נוסדה מחלקת רווחה במסיל"ה מה שהגדיל את כמות המטופלים במסיל"ה. בחתך רוחב יש ירדה בכמות מבקשי המקלט בישראל ובעיר, אך בפועל נשארו החלשים ביותר ולכן אין שינוי בצורך בפנייה לרווחה.

ניתן לראות ירידה מסוימת במספר הפונים בעיקר בהיבט של פניות לקבלת קהל פתוחה ומיצוי זכויות. מכ-1,000 שנה שעברה לכ-700 השנה. זה קשור גם בצמצום יום אחד של קבלת קהל בשנת 2024, שיפתח שוב השנה. הצרכים האקוטיים נוגעים לטיפול בילדים ונוער – כפי שציינתי בפגישה: מתן מענה לנערים ונערות במסגרת המחלקה, מסגרת אחה"צ לבעיות התנהגות, תקנים לנוכחות בשטח.

2. אגף סל"ע

חנן פרץ, מנהל סל"ע: אחר הצהריים טובים לכולם. אני חייב להודות שזה קודם כל, מחמם את הלב להיות באמת כזה פורום שבאמת דואג, דואג לדרום תל אביב, ואכן בצדק. אנחנו, אני מודה שגם, אתם יודעים, אני יכול גם להגדיר את עצמי. אני 26 שנה בעירייה, אני באתי מאגף ביטחון שעסק פחות בתחום הזה, יותר בביטחון של הילדים שלנו והאירועים ועובדי העירייה. אני שלוש שנים בתפקיד עוד חודש. באמת יש פה איזשהו משהו שככל שהזמן עובר יותר, אנחנו מבינים שהאתגר הוא הרבה יותר גדול. אני אוסיף ואומר שהמלחמה, כן? שאנחנו בתוכה, הוסיפה לא מעט לאתגר. זאת אומרת, יש פה עוד, עוד איזשהו נדבך שככה עוזר לנו ותורם לנו לכל הדברים הקשים שיש לנו פה באמת בשכונות האלה.

עיר ללא הפסקה

אז ככה, קודם כל סלי"ע: אני חייב להודות אנחנו גם היום במקרה במרתון של פגישות, של דיונים בוועדה לביטחון לאומי, סביב הסיפור של חוק הקבע של השיטור העירוני. כולל הרחבת סמכויות שביקשנו אותם ובצדק, ואני רוצה גם לנצל את המקום ולהגיד תודה לכל מי שעוזר פה ונותן, כי בסוף אנחנו מבינים שבעיר שלנו, בעיר תל אביב, ואני יכול גם להיות נועז ולומר גם בתל אביב הרבתי, מה שעושה את תל אביב, הסיפור של המשטרה הוא אתגר בפני עצמו. אנחנו פה בסוג של איוש של בין 50 ל-60% שיטור, משטרה בעיר, שמן הסתם זה נשפך אלינו, וזה משפיע עלינו, על העבודה שלנו. היינו מאוד שמחים שהתקנים יהיו מלאים, שיהיו שוטרים, ושלא תהיה לנו אפילו שום סמכות. העיקר שיהיו איתנו שוטרים, כי כששוטר על ידנו, אנחנו שוטרים לכל דבר ועניין. אבל כשהם לא לידינו, אנחנו פקחים. ובדיוק על זה אנחנו דנים עכשיו בכנסת, כדי להרחיב את הסמכויות שלנו, שיהיו לנו פה קצת יותר שיניים, כדי להגביר את תחושת הביטחון בכלל בעיר ובטח ובטח בדרום העיר. אז נמצאים איתי פה קודם כל דניאל מנובלה, הכוכב של תושבי נווה שאנן ושפירא... יש פה את מתן הסגן שלי וכמו שאתם רואים אנחנו פה לא עובדים בחלל ריק, עם כל הכבוד, אמנם סלי"ע סיירת לביטחון ושיטור עירוני, זה משהו בומבסטי, אבל אנחנו לבד לא יכולים לעשות שום דבר ולכן יש פה באמת את כל החברים מהרווחה, מהקהילה, מהסיירות, מהפיקוח שעוזרים לנו מהמשטרה כולל משמר הגבול שנמצאים שם. בשכונות, כמו שאתם רואים, אנחנו עשינו מהלך, לא חיכינו, הצבנו, לא רק כמובן בשכונות הללו, אלא גם ברוב שכונות העיר, אנחנו בתהליך של להמשיך לקדם את העניין הזה של הסיירים הקהילתיים, גילינו שבאמת הסיירים הקהילתיים האלה בשכונות נותנים פה נפח מדהים.

חיים גורן, יו"ר הועדה: זה היה הנושא של ועדת הביטחון הקודמת, והסיכום הופיע באתר העירייה.

חנון פרץ, מנהל סלי"ע: תראו, מומלץ בחום. אז הצבנו באמת בשכונה, ושמנו שם באמת, לא בגלל שדניאל נמצא פה והתשבחות פה, אבל גם פה בחרנו באמת את האנשים בפינצטה ושמנו אותו כי הוא באמת חי נושם את המקום, יודע, מכיר את התושבים ומכיר את הבעיות הקשות גם מהרקע שלו מהמשטרה, גם היום הוא עושה עוד מילואים במשמר הגבול אז הוא גם יודע לחבר את המשטרה לתוך החוויה של השכונה, של שתי השכונות הללו, זה דבר אחד. דבר שני, להבדיל משכונות אחרות, בוא, אנחנו

עיר ללא הפסקה

מבינים שהיטלי שמירה לא משלמים רק בדרום תל אביב, הם משלמים כולם. ואנחנו שמה נתנו באופן חריג, כי אנחנו מבינים שיש פה צורך בשכונות הללו, בעיקר בשפירא, יש לנו צוות שהוא סטטי, הוא לא זז משם. זאת אומרת, הוא כל הזמן שם, מה זה סטטי, הוא לא עומד, הוא מסתובב כל הזמן בשכונה והוא זמין. זה אומר שכל קריאה, כל פנייה, כל 106, כל פנייה בקבוצה, יש לנו קבוצות תושבים, לא מעט, קבוצות תושבים, שדניאל מכב שם באמת במענה שלו המידי, מעבר לפניות למוקדים, זה משהו שאנחנו נותנים שמה. אנחנו באמת בשיח, אני באופן אישי מכיר שם כמעט את כל התושבים שבאמת מוחים ובצדק, מחיים כתושב השכונה ועד לשאר התושבים הפעילים שנמצאים שם. אנחנו מדברים איתם, הם רואים אותנו, אנחנו מתאמים איתם גם את הפעילות שלנו, אנחנו נעזרים בהם לא מעט. אני חייב לציין את זה, הם גם מסמנים לנו, אומרים לנו, תשימו לב, הנה פה יש, פה את התחנה, פה החמארה, פה הבית בושת ואנחנו על הדבר הזה. ספציפית לתחנת שר"ת שהיא התחנה שאחראית על השכונות הללו, הגיע מפקד שהוא כבר לא כזה חדש, אבל הוא הגיע באמת עם המון אנרגיות והוא יותר פתוח אלינו והוא יותר מבין אותנו. אנחנו צריכים בעיקר, את הפעילות שלו לדברים הגדולים, שזה אותם סוחרי סמים שמביאים לנו, ומחוללים לנו את אותו מפגש שיש לנו בשכונות הללו, שזה הדבר הגדול, העוצמתי, שממנו זה נגזרים, כל הדרי רחוב, והנרקומנים, וכן הלאה וכן הלאה. אז גם משמר הגבול, זה נקרא זירת מרכז. הם באים ועוזרים לנו, עובדים איתם בשיתוף פעולה, ואנחנו כבר מזמן, אם פעם היינו עושים פעם בחודש מבצע, אנחנו עושים אחת לשבועיים, זה כבר לא מבצע, זה כבר הופך להיות שגרה. עם הפיקוח, עם הרווחה. זאת אומרת, אנחנו תוך כדי תקיפה, אנחנו דואגים גם לצד הרך. בסוף יש פה גם את גל, יש פה את אביה, שאנחנו נעזרים בהם לא מעט וכאלה שרוצים להרים את הראש טיפה אבל אנחנו גם פה באמת באמצעותו של דניאל עושים את זה. אז לשכונה הזו, כמו שאמרתי, לשכונות הללו אנחנו נותנים טיפול אישי. זה מעבר לצוותים השגרתיים, זה מעבר לטיפול השוטף באמצעות כל היחידות שלנו, כי יש לנו את יחידות האופנועים שהן בתשומת לב על המקום שמה. יש לנו את מחלקת הסיור ומחלקת השיטור, וכמובן המשל"ט עם המצלמות. אנחנו הרי רואים את כל המצלמות שבעיר, והמשל"ט יש לו הנחיה, אתם תשימו לב כל פעם שתעברו אותה, אפילו תעשו ביקורת פתח המשל"ט, אתם תראו שהמצלמות

עיר ללא הפסקה

מכוונות לנווה שאנן, זה באמת המקומות שאנחנו כבר לא מחכים שנגיע, כי אנחנו כבר רואים, אנחנו רואים את האלימות, אנחנו מגיבים מיד בהתאם למצלמות שיש לנו שמה במקום, ויש לנו דרך אגב לא מעט הצלחות שמה. אנחנו עושים הרבה מבצעים.

אלחנן זבולון, סגן ראש העיר: אתה יודע מספר כמה מצלמות פרוסות שמה באזור הזה?

חנו פרץ, מנהל סל"ע: מעל 400, אני יכול לתת לך את הנתון הזה.

אלחנן זבולון, סגן ראש העיר: זה רק בשפירא נווה שאנן.

חנו פרץ, מנהל סל"ע: ברור. יש קודם כל 4,000 בכל העיר, 4,000 בכל העיר, אבל שפירא נווה שאנן, בעיקר נווה שאנן אני יכול לומר לכם, מצולמת מכל זווית. בוא נגיד ככה, אם הכיסוי של נווה שאנן היה גם ברמת אביב ג' היינו מסודרים... 512, הוא בדק לי עכשיו, מדויק.

נוי אלרואי, חברת מועצה: יש איזה מספרים שאפשר לראות, נגיד מאז שיצרתם, יש יותר מצלמות ירדו מקרי הפשע, פחות מכלל עימות. משהו שאנחנו נוכל לראות וללמוד ממנו איך הדברים שעזרו לכם להפחית מקרים בתוך השכונות האלה?

חנו פרץ, מנהל סל"ע: אז ככה, קודם כל יש לנו בהחלט, יש לנו בהחלט נתונים ומספרים. אני יכול לומר לכם, שסגרנו, עשינו שם לא מעט עבודה באמת, גם עם המשטרה, סגרנו בתי בושת, היו לא מעט בתי בושת, סגרנו חמארות שהם אתרי פשיעה, סגרנו לא מעט כאלה, היום יש באמת בודדים כאלה שהם אפילו מסתננים ומתחבאים אחרי מכולות. אלה עובדות שעשינו אותן וזה אפילו פורסם. דרך אגב, שילוב של הרישוי שלנו יחד עם הרישוי של המשטרה, שוב, אני לא, שלא יהיה לי יובן פה חלילה, חבר'ה, הכל בסדר, אנחנו חזקים-

נוי אלרואי, חברת מועצה: חיים, אפשר לדאוג שכאילו חברי המועצה, נגיד יקבלו איזשהם מספרים, שגם נוכל ללמוד-

חיים גורן, יו"ר הועדה: נוי, אני אגם אמרתי את זה לרועי, אתם שואלים שאלות אנחנו נחזור עם התשובות, בשביל זה אנחנו פה.

עיר ללא הפסקה

חנון פרץ, מנהל סל"ע: יש ירידה, זה לא מספיק, שוב, זה לא מספיק. דרך אגב, סתם שתבינו, לא מעט, משם זולגים לנו גם למרכז תל אביב. אתם מכירים פה, מי שגנבו לו את האופניים ומכרו אותו בנווה שאנן. חבר'ה, זה דברים שאנחנו מכירים אותם, מה שחסר לי, מה שחסר לי, קודם כל לשמחתי, זה גם נתון שחשוב שתכירו אותו פה, חברי המועצה, אנחנו, כמו שאתם יודעים, העלינו את היטל השמירה בעוד איזה כמה אגורות, וזה נתן לי קצת חמצן ואוויר, אז אני אמור ב-1.1 לפי לגייס עוד 25 סיירים. יש עוד איזושהי בשורה טובה, שאנחנו עכשיו מקדמים. נתנו מה שנקרא את יריית הפתיחה, להקים יחידת דרי רחוב. זו לא יחידת דרי רחוב, זו יותר יחידה שתעסוק בשיתוף פעולה עם שירותים חברתיים, בכל אותם אלה שאתם מכירים אותם, אותם מטרידנים למיניהם, אותם תוקפים למיניהם, לא אותם מסכנים שאנחנו מכירים אותם, שבאמת יש להם זה, אלא באמת אלה שאלימים בעקבות הסמים הפסיכודליים, זה אני מתאר לעצמי שכבר אמרו לכם מה קורה לנו בתקופה האחרונה, זה כבר לא סמים שאנחנו מכירים מהעבר, שאנחנו מתגעגעים אליהם, שהוא לוקח את הסמים שלו והוא שקט. אלא הוא לוקח והוא נהיה יותר משוגע, ואנחנו הולכים פה באמת ביוזמת הנהלת העירייה להקים פה איזושהי יחידה שהיא תהיה יחידה נוספת שתהדק את הפיקוח ואת הביטחון שלנו.

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: מה תעשה איתם?

חנון פרץ, מנהל סל"ע: אני אגיד לך מה הם יעשו, אורנה. אתם נוסעים בעיר, אתם נוסעים גם בדרום העיר, בעיקר בדרום העיר, ברוטשילד, בלה גרדיה, כל האזורים האלה שמה, כאלה שפשוט מציקים, אנחנו נגיע לשם, אנחנו קודם כל נסלק אותם שם. זה מפגע, שהוא לא רק דרך אגב מבחינתם, מבחינתו כמסוכן, גם הבחור שם הגמור הזה או הגמורה הזו שנמצאים שם יכולים להידרס, וכאלה שנדרסו ונפגעו, ופגעו בלא מעט גם אנשים שאני מכיר באופן אישי, עובדות עירייה שעברו, באו לעבור לאיזה שהוא ודפקו להם, וניפצו להם את השמשה, כי לא הביאו להם את הכמה שקלים שהם ביקשו, וזה משהו שהפך להיות בצורה הרבה יותר קשה, גם במרכז תל אביב, בעלי עסקים, פתחנו קבוצות, בעלי עסקים באים, הם כבר חסרי אונים, מכיר את זה, מכירים את זה, הם באים, הופכים להם את השולחנות.

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: אבל מה תעשה?

עיר ללא הפסקה

אסף זמיר, סגן ראש העיר: אני רוצה להגיד משהו.

חנן פרץ, מנהל סל"ע: כן.

אסף זמיר, סגן ראש העיר: אנחנו הגענו למצב הרבה פעמים, שמצאנו חלק מהאנשים האלו, כשהם במצב שאנחנו מגדירים לו מסוכנות, מסוכנות. ועצרנו אותם, הבאנו אותם לפני, בית משפט, שחררו אותם. ושחררו. ולכן, אני אומר את זה בצער, עד שהם לא עושים משהו שהוא פוגע, להבדיל, אתמול בלילה, לא יודע אם קראתם, בניו יורק קראתם את זה? בניו יורק, כל הסאב וואי מלא בשוטרים, אי אפשר להיות מלא על הכל. ישב, אחד, ומישהי ישנה בשעה חצי בבוקר, נרדמה, והוא שרף אותה עם מצית, והיא נשרפה למוות. הוא יצא, הוא התיישב מולה בקרון, הוא ראה אותה נשרפת למוות, יש תיעוד שכל השוטרים מגיעים, והם לא בכלל לא צריכים אותו, כי איזה בן אדם מופרע יישב מולה. מה שהוא דיבר על הסמים האלה, זה באמת, אין לך הרבה מה לעשות, אבל הנוכחות של האנשים, אנשים שלא מפחדים, שיש להם את היכולת הפיזית לנצל את הסמכויות הבסיסיות שלהם, של עיכוב, של טיפול בסדר הציבורי, של פגיעת מפגע, הנוכחות הזאת היא משנה דרמטית את הדבר.

צריך להגיד עוד דבר, שאם אתם רוצים אביה יתייחס אליו, שאנחנו גם, לו היינו יכולים לטפל באנשים האלה בצורה, שתיתן להם שירותים חברתיים, שירותי רווחה של שיקום, של גמילה, אנחנו, אנחנו זה אנחנו, העירייה, יש לה את כל הכלים. כל המוסדות, כל המסגרות, אי אפשר להכריח, אי אפשר להכריח. אנחנו עובדים, האתגר הוא על התווך הזה. ובתווך הזה, אין מה לעשות. כל מקום שיש בו סייר של סל"ע, והוא עומד, יש פחות. אנשים מרגישים בנוח יותר ללכת ברחוב, אנשים מרגישים בנוח לפנות אליו, להגיד לו קרה פה משהו, אנשים נרתעים לעשות לידו. לכן, הנוכחות הזאת, היא לצערי, היא בערך המינימום שהעירייה יכולה לעשות כרגע. וגם, עוד דבר, משפט אחרון, לפני 10 שנים לא היה סל"ע בכלל. לא היה. זה כאילו דבר שאנחנו לוקחים כמובן מאליו. זה לא היה קיים, אפס.

חנן פרץ, מנהל סל"ע: אני אתכנס בדיוק לשקף האחרון. אני רוצה להגיד לכם משהו, תקשיבו, שוב, קודם כל ביטחון זה ברור לכולנו, בטח לביטחוניסטים שיושבים פה בשולחן,

עיר ללא הפסקה

ביטחון צריך להיראות, צריך לראות אותו. אתה לא רואה אותו, אין לך ביטחון. בואו, חבר'ה, אנחנו ראינו מה קרה פה באוקטובר, באוקטובר לא היו פה, לא היו אנשים ברחובות, מי היה? סליי, משטרה, זה מה שהיה. ואנשים לא רצו לצאת החוצה. מה שזה אומר שמבחינתנו כרגע, אנחנו, דיברתי על היחידה הזו שאנחנו הולכים שוב להגביר איתה את הזה ולהתמקד, בואו, חבר'ה, זה באמת הדבר שמציק לתושבים שם, אני אומר לכם, אני באמת מדבר איתם, זה הכנופיות האלה שהרווחה והמשטרה מטפלים בהם, ה-SSQ שאתם מכירים, זו תחושת הביטחון שאתה הולך ואתה צריך לדלג מעל איזשהו נרקומן, כלומר שאתה בא לצאת מהדלת והוא חוסם לך אותו, שהוא מזריק לך ליד, והסיכון פה באמת זה שהאנשים האלה הם לא צפויים, זה לא אנשים שאתה אומר לו, אדוני, קום, תעזוב, אתה יכול לדבר ללמפות. כשאני מגיע, זה אחרת. ואנחנו, על הסמכויות דיברתי, אנחנו בצעדי ענק סביב העניין הזה, באמת, אני חייב להודות ואני אשמח גם שיגידו פה מילה טובה למירב בן ארי שעוזרת לנו בכנסת. והסיפור של, אנחנו רוצים לגדול. חבר'ה, אנחנו גדלנו עכשיו בעוד 20, עוד 30, זה לא מספיק. דרך אגב, גם הנהלת העירייה חושבת שהאגף צריך ממש להכפיל את עצמו בגלל האתגרים המטורפים שיש לנו פה בעיר. תבינו, יפו-

אסף זמיר, סגן ראש העיר: זה בגלל אוזלת ידה של המשטרה.

חנו פרץ, מנהל סל"ע: דרום תל אביב, אני לא רציתי לומר את זה בצורה יותר בוטה, אבל אין משטרה, בואו חברים, אין משטרה-

אסף זמיר, סגן ראש העיר: אבל אני יכול להגיד, בתחנת יפו, האיוש 50 אחוז.

חנו פרץ, מנהל סל"ע: רגע, עזוב, יותר קיצוני. אסף, התחנה שאנחנו מדברים על השכונות שלה, היא ב-50 אחוז איוש. עכשיו זה הרי לא נורמלי. אני אומר כאזרח זה לא נורמלי. ולהערכתי שזה הדבר שעליו חשוב שתכירו פה בשולחן, שזה לא הולך מחר להיפתר, זה לא ייפתר מחר.

יובל צלנר, חבר מועצה: אני מכיר את הטיפול שלכם בשפירא ורואים את ההתקדמות בשטח, מה קורה עם התקווה? מה תוכנית העבודה לתקווה?

חנו פרץ, מנהל סל"ע: מאז האירועים האחרונים אנחנו בנוכחות מאד גבוהה שם, לא רק סיירים קהילתיים. אנחנו קבענו, הצבתי יעד של - שפירא, התקווה, נווה שאנן, יפו, אנחנו עושים באופן תדיר וסדרתי מבצעים, שדרך אגב לא רק של סל"ע, אני קורא לרווחה, אני קורא לפיקוח, אני קורא למשטרה, אני קורא לכולם, ועושים, ממש בהתקווה-

יובל צלנר, חבר מועצה: כמעט כל יום שישי שבת, יש שם הרי מהומות, הן בפני עצמם, אני יודע שזה-

חנו פרץ, מנהל סל"ע: זה נרגע, דרך אגב.

יובל צלנר, חבר מועצה: לפני שבועיים היה עוד פעם. זה נרגע קצת זה נכון, אבל אנחנו-

חנו פרץ, מנהל סל"ע: זה ללא ספק מטריד, אנחנו בסופי שבוע נמצאים שם.

יובל צלנר, חבר מועצה: סופי שבוע זה חבית חומר הנפט.

חנו פרץ, מנהל סל"ע: אני מסכים איתך לחלוטין.

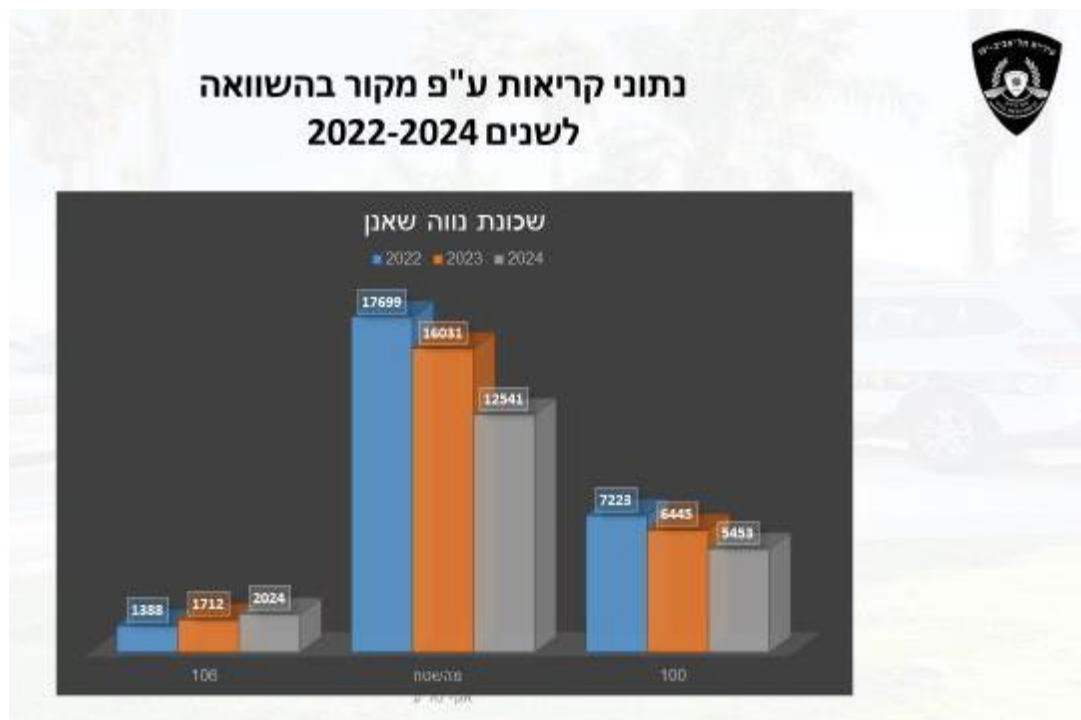
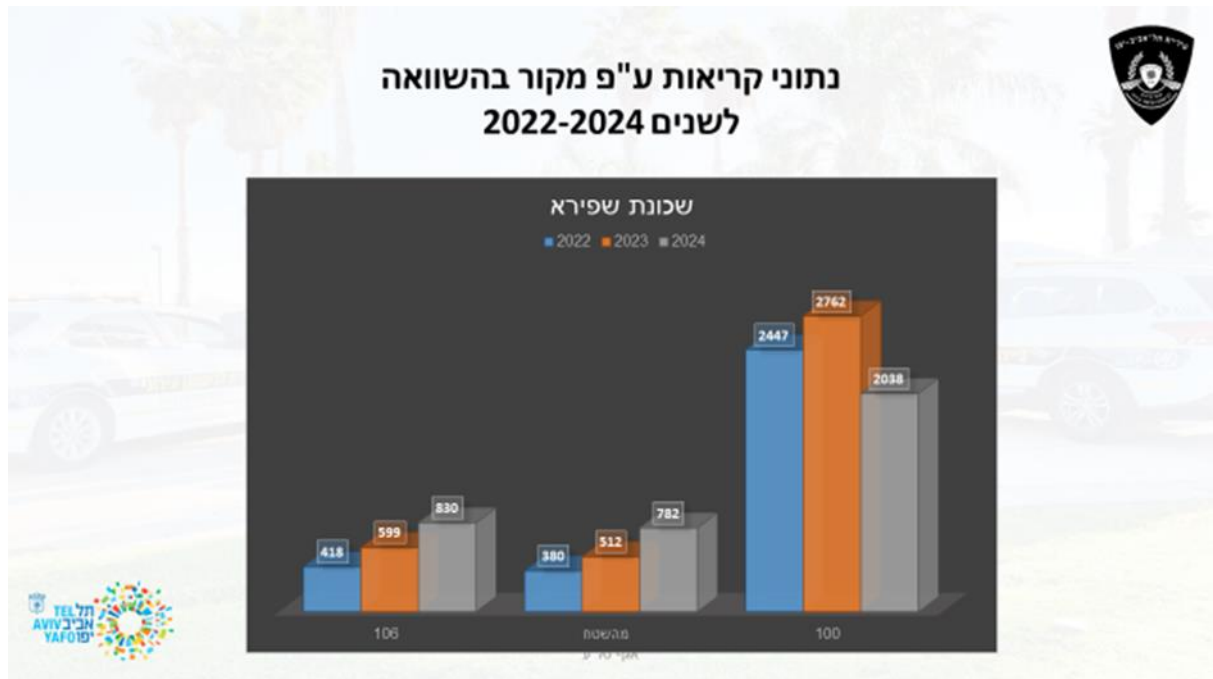
יובל צלנר, חבר מועצה: תוסיף את הפשיעה שגם ככה יש שם באזור. מה תוכנית העבודה לתקווה לשנה הקרובה?

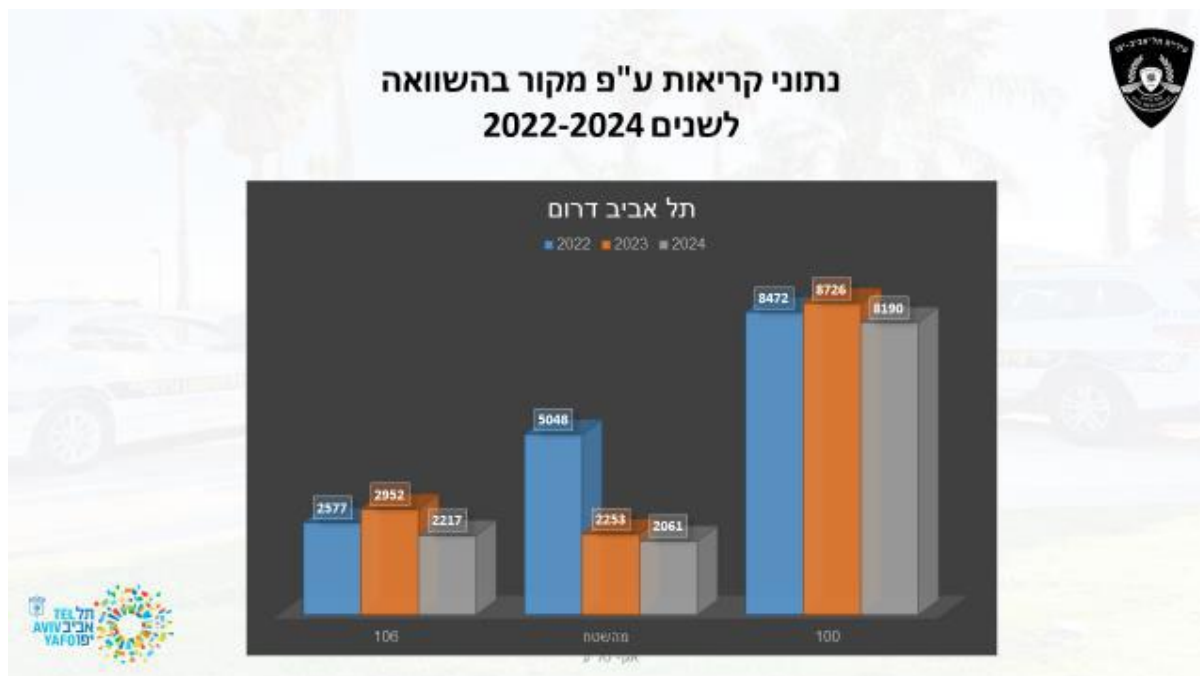
דניאל מנובלה, סייר קהילתי: אנחנו בשבוע שלפני, ערכנו שיחת סיכום כזאת של הפורום שלנו. אני אגיד, כל שבוע אנחנו עושים פורום של מנהלת קהילה, רווחה, מסילה, סל"ע. נועלים את הדברים, את הפערים שיש לנו, דברים שנעשו, דברים שיקרו. וזה עד היום עבד רק על אזור שפירא/ נווה שאנן. בשבוע שעבר היה לנו-

יובל צלנר, חבר מועצה: שם רואים התקדמות משמעותית, שם אתם עושים עבודה מדהימה.

דניאל מנובלה, סייר קהילתי: תודה רבה. בשבוע שעבר היה לנו פגישה יחד עם דרור, שהוא מנהל המרחב באזור דרום תל אביב. אנחנו כרגע מנסים לעשות 'העתק הדבק', כל מה שעשינו עד עכשיו בשרת, שיבוא לעוד, לאזור התקווה.

נתוני אגף סל"ע כפי שהתקבלו מהאגף –

3. מינהל שירותים חברתיים – דרי רחוב והתמכרויות

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: רק להשלים את המענה למה שחנן דיבר לגבי הפרויקט החדש הזה של סיירי דרי רחוב בסל"ע. אני חושב שהקפיצה המשמעותית בהבנה העירונית שהתגבשה בחודשים האחרונים, זה שדרוש פה מעבר לפרו אקטיביות. ולא רק למענה על בסיס פניות או על בסיס קריאות של מוקד. זאת אומרת, גם אצלנו יש את המפות, שאנחנו מכירים ומזהים את האזורים החמים ואת תחנת האוטובוס שבבוקר צריכה להיות תחנת אוטובוס לעלות להסעה, ולא צריך פנייה כל בוקר ממוקד 106, דרך מוקד 106, כדי להגיע. אז אני חושב שהמעבר פה למשהו שהוא פרו אקטיבי, א', זה פשוט משאבים עירוניים שאנחנו ביקשנו אותם, והם בסוף ינוהלו בסל"ע, כשבדגש על פער שהיה, לא היה מענה שוטף לסופי שבוע וחגים ושישי שבת בזמן שהשעון העירוני, הוא שעון עירוני של 24/7 ובעצם המענים גם של היחידות שאני אחראי עליהם הם מעני עבודה רגילים פלוס עבודת כוננות-

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: מה היחידות שאתה אחראי עליהם?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: אני, חלק מהדברים אני מנהל באופן ישיר את היחידות של דרי רחוב ונשים בזנות, חלק מהיחידות בכל התחום של ההתמכרויות הן יחידות טיפוליות שמנוהלות תחת האגפים האזוריים של מנהל שירותים חברתיים ואז אני רק המנהל המקצועי שלהם. אז אני חושב שקודם כל המעבר לפרו אקטיביות וללוח זמנים, ללוח עבודה שהוא 16/7 ולהיות הרבה יותר יוזמים בדבר הזה. הדיון הזה באמת מרכז את שלושת הנושאים שאני אמוץ עליהם, גם בתחום של התמכרויות, גם בתחום של דרי רחוב וגם בתחום של נשים וזנות. מבחינת היחידות לטיפול בהתמכרויות, יש יחידת טיפול בהתמכרויות ברחוב יפת, שהיא באמת נותנת מענה לאזור דרום העיר ובמזרח לשכונה, יחידה שנמצאת בתקווה ובנווה אליעזר, זה היחידות הטיפוליות לטיפול בהתמכרויות. היחידה לדרי רחוב ממוקמת ברחוב יפת, שהיא בעצם היחידה העירונית שנותנת מענה לכלל דרי הרחוב בעיר. אנחנו טיפלנו בשנת 2023 ב-1,244 דרי רחוב בעיר כולה. כשצריך לדעת, אנחנו אומרים שזאת בעיה עירונית אבל בעצם זאת בעיה לאומית, כי בתל אביב נמצאים 45 אחוז מדרי הרחוב במדינת ישראל שאנחנו מכירים שבערך 35 אחוז מהם זה אנשים עם תחלואה נפשית לא מטופלת ולכן הם לאט לאט נפלטים ממסלולים-

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: מגמת גידול כל הזמן?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: זהו, שנייה. אני אומר תשובה מקצועית לגמרי. ברמת המספרים אין גידול דרמטי, זאת אומרת, יש גידול קטן משנה לשנה. אני, בשונה מחוויית ותחושת החומרה של התופעה, זאת אומרת, ברמת המספרים, אם אנחנו נאמנים, למי שאנחנו מטפלים בו לתיקים, במספר התיקים יש גידול. הייתה קפיצה משמעותית לפני 5 שנים, התחום הזה הוא בגידול לאורך כל הדרך. בפניות מוקד יש גידול מטרף. יש לנו גם עבודה מאוד שוטפת עם קבוצות תושבים והנהגות תושבים. זאת הייתה ההקדמה השנייה שאני רציתי להגיד-

איתמר אבנרי, חבר מועצה: אז מה מסביר את התחושה של התושבים?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: אני חוזר לזה. אני חושב שמהו סופר משמעותי, בשנה האחרונה, עלתה ברמה מאוד גבוהה הסינרגיה של העבודה בין היחידות

עיר ללא הפסקה

העירוניות השונות. זאת אומרת, קבוצות משותפות עם תושבים, ועם סלי"ע, ועם מנהל שירותים חברתיים, ועם תפעול סיירת ירוקה ושפע. עשינו פה קפיצה מאוד משמעותית בעבודה המשותפת.

רועי אלקבץ: יש מנגנון פעם ב, נפגשים כולם? הערכת מצב כזאת?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: כן, גם יש מנגנון, גם יש קבוצות משותפות במטרה א' לחתור למגע ולסגור מעגלים הרבה יותר מהר ממה שנסגר בעבר. מעקב שוטף על הפניות של מוקד 106, כולל הניתוח שלהם, ואני חושב שהפרי הזה של סיירי דרי רחוב בסלי"ע, הוא אחרי שהצלחנו להראות להנהלת העיר, אנחנו א' נדע מה לעשות עם המשאב הזה ברמה לבנות לדבר הזה כלים מקצועיים, והגענו מאוד מוכנים לבקשה הזאת. עכשיו אני רוצה לדבר על החומרה.

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: יש לך נתונים על תמותה?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: כן, אנחנו אוספים את כל, לא באתי עם מספרים, אבל אני אומר, אנחנו אוספים את כל, אנחנו מדברים על בערך בין 10 ל-20 אנשים שנפטרים, עכשיו בואו נדייק. יש אלה שנפטרים ברחוב-

אלחנן זבולון, סגן ראש העיר: כמה זה באחוזים?

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: מתוך ה-1,224.

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: יש אנשים שנפטרים ברחוב, זה עד עשרה. היה מקרה איום ונורא של דרת רחוב שנרמסה למוות על ידי מישהי שהיא פשוט הייתה זרוקה, מכירים אותה באופן אישי, היא הייתה זרוקה מתחת לגלגלים והנהג נכנס לאוטו כמו שכולנו נוסעים והוא רמס אותה. אבל יש אנשים שמתים, שמתים בתחנות אוטובוס. ויש אנשים שמגיעים ברגע האחרון, בשבועיים האחרונים בחייהם, מגיעים לבית חולים ובסוף נפטרים בבית חולים ואנחנו עדיין סופרים אותם משום שהם המטופלים שלנו. חומרה. קודם כל, צריך רגע לתקף ולהגיד. התושבים וכל מי שמייצג אותם, ואני חושב שזה גם אנחנו כי אנחנו מסתובבים ברחוב, החוויה היא שיש החמרה משמעותית, בחוויית העירוניות והתושבות.

עיר ללא הפסקה

וצריך לומר את זה ולהודות בה. עכשיו ננסה להגיד על מה היא מתבססת. קודם כל, אני חושב שהיא מתבססת על העובדה הכי הכי בסיסית, שהסוג הסמים שהיום, על המכורים שמסתובבים ברחוב, כמעט כולם משתמשים בנייס גאי והנגזרות שלו-

אסף זמיר, סגן ראש העיר: אמר לי דניאל, אתה רוצה לקרוא מה זה עשוי, K300 וסודה לשתייה. זה רעל עכברים.

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: זה חומרים שהופכים להיות רעים מאוד, ההשפעות המוחיות שלהם הן, כאילו הן ברורות. יותר חלקים של הקורטקס נפגעים, פחות ויסות, יותר תוקפנות, ולכן גם דרי רחוב, או גם מכורים שהכרנו אותם בתור, ובעלי מסעדות, בעלי עסקים, אני חילקתי, נתתי לו כל יום מנה, ופתאום משהו השתנה, ואנשים הופכים להיות תוקפניים יותר, אז אנחנו חושבים שהסיפור הזה הוא, ואני גם אומר כמו חנן, המפתח לדבר הזה הוא רמת האכיפה וכמות תחנות הסמים שנסגרו, או שיסגרו, לא משנה עכשיו על ידי איזה גורם. אני חושב שזה הפקטור הכי משמעותי. עוד דבר, בסוף תהליכים של התחדשות עירונית שקורים בדרום העיר, משנים את כל הנראות של שכונות שבעבר הכירו, אבל לא סבלו בעוצמה הזאת. שכונות מרכז העיר וצפונה, שפירא, סובלים מעט מהשטח הזה שהוא יורד-

אסף זמיר, סגן ראש העיר: לא, הדוגמה הכי גדולה זה גן החשמל. גן החשמל הוא מעבר לכביש של נווה שאנן. כשהוא עבר להתחדשות פתאום כולו בתי קפה, אז אנשים יושבים ברחוב, ואז זה זולג אחד לשני-

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: עכשיו אני גם יכול להגיד לכם כשעושים סיורים בזירות זנות, זירות זנות שנמצאות היום הרבה יותר בחולון, ובבת ים, כי אזורים שונים או כי בתי בושת נסגרו בפעולה של המשטרה, בפעולה של העירייה, אז דברים זולגים גם לערים שסובבות אותנו. אני חושב שהעירייה משקיעה הרבה מאוד כסף מתקציבה בכל מה שקשור לדרי רחוב, משום שמשרד הרווחה רק, אני חושב, בשנים האחרונות, מתחיל לתת לעיר תל אביב את מה שהיא צריכה לקבל בהקשר הזה. זאת אומרת, יש גרף שיפור. אבל, למשל, העיר החליטה שהיא פותחת שלוחה בנווה שאנן, שלוחה של היחידה לדרי רחוב, היא שלוחה שמתוקנת בשלושה אנשי מקצוע פלוס שלושה סיירים.

עיר ללא הפסקה

אנחנו נמצאים שמה, החל מלפני שבועיים על שני שליש איוש, עד לפני שבועיים היינו רק עם חצי. משום שעבודת הרחוב שנעשית במרובע הזה של נווה שאנן וגבולות שפירא, היא עבודה מסוג אחר, אנשים שהם פחות משתפים פעולה וסוג אחר של עבודה של עבודת רחוב, פחות מיצוי זכויות, פחות אופק שיקומי מיידי. אנחנו נמצאים שם, א', כדי להיות שם, וב', כדי לדוג את רגע הזהב שבו מישו מוכן לצאת לתהליך של גמילה, להיכנס לתהליך שיקומי, להיכנס לגגון ולדוג את רגעי הזהב, בשביל לדוג את רגעי הזהב האלה, א', הם צריכים להכיר אותנו ולשתף איתנו פעולה והם צריכים, הם צריכים להכיר אותנו, לשתף פעולה, ושנחנו נהיה שם כשאנחנו מסוגלים לדוג את הרגעים האלה.

חיים גורן, יו"ר הועדה: אתה בסך הכל מזהה שבממצאים של דניאל ובפעולות האלה, באמת הם מצליחים במירכאות לזרוק לך יותר אנשים לכיוון תהליך גמילה?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: אני חושב שעצם העובדה שאנחנו עובדים ביחד גם במבצעים האלה זה סופר חשוב, כי בסוף רואים אותנו ומזהים אותנו כחלק מהמאמץ העירוני, זה לא תחליף לעבודה השוטפת, זה פיק והוא, אנחנו עובדים מאוד קשה, הגגונים העירוניים יש בהם מקום בערך ל-160 איש ללילה.

גיא אבנר, חבר מועצה: כן, אבל פה צריך להגיד נקודה חשובה לגבי הגגונים. אנשים מפחדים מהגגונים. הם מפחדים, היה לי השבוע, בא אליי בן אדם ביקש ממני סיגריה, נתתי לו סיגריה, אני אומר לו, מה הסיפור, הוא אומר לי השתחררתי השבוע מהכלא. אני אומר לו על מה ישבת? הוא אומר לי על סחר בסמים. אני שואל אותו אז איפה אתה ישן? הוא אומר לי פה בגן בקרית ספר. אני גר בברדיצ'בסקי, ממש ליד קריית ספר, אני אומר לו, למה אתה לא הולך לגגון? יש, זהו, הוא אומר אני נפגש עם עובדת סוציאלית ביום שני. אני אומר לו, מעולה, ואתה מתחיל איתה. הוא אומר לי, תשמע, אם אני הולך לגגון, אני אלך שם מכות. אני אומר לו, למה תלך שם מכות? הוא אומר לי, אין לי פרטיות, יתחילו לגנוב לי דברים. אני אתחיל להשתמש עוד פעם בסמים. אני נקי מסמים כבר עכשיו איזה כמה חודשים, אני לא רוצה להידרדר לשם. אני אומר לו, תשמע, זה אחלה מקום, זה גם, זה לא, הוא אומר אם אני נכנס לגגון הכל מדרדר חזרה לנקודת ההתחלה. אין לי פרטיות, יש שם גנבות, יש שם, פשוט חיסל את כל ה, וניסיתי לשכנע אותו, אמרתי לו קר, והבאתי לו מעיל, דיברתי איתו איזה חצי שעה.

רועי אלקבץ:

מה אתה צריך, מה חסר לך?

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: אחד שאנחנו באמת מקדמים אל מול הנהלת העיר שבסוף אנחנו צריכים לכתוב תוכנית אסטרטגית להתמודדות עם אתגר דרי הרחוב. זאת אומרת, להגיע למצב שבו יש לנו תוכנית סדורה למה צריך לקרות בעיר כדי שבסוף האתגר הזה, אני לא חושב שהוא יפוצח, כל המטרופולינים הגדולים בעולם מתמודדים איתו. אבל לעבור מתגובתיות, לזה שיש לנו תוכנית, מה אנחנו רוצים לעשות.

רועי אלקבץ:

רק שתדעו, עיריית תל אביב מקבלת כמעט רבע מיליארד שקל מממשלת ישראל לרווחה, 470 מיליון-

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: על כל הרווחה.

אביה קדרי, מנהל טיפול נפגעי התמכרויות ושיקום: חלק מהתוכנית האסטרטגית הזאת זה שיהיו לנו מעניי יום טובים, כאילו שדרי רחוב יוכלו לשהות גם במהלך היום ולא רק במהלך הלילה, כולל איזשהו פתרון תעסוקתי, לתקוף נכון את סוגיית רפואת הרחוב ומענים רפואיים, ויש לנו מלא עבודה.

נתונים שהתקבלו מהיחידה לדרי רחוב והתמכרויות:

2022 - 1288 דרי רחוב קיבלו מענה. מתוכם 667 מטופלים טיפול רחב היקף. בשנה זו 219 דרי רחוב שהו

במסגרות טיפוליות לדרי רחוב לפרקי זמן שונים.*

2023 - 1244 דרי רחוב קיבלו מענה. מתוכם 706 מטופלים טיפול רחב היקף. בשנה זו 212 דרי רחוב שהו

במסגרות טיפוליות לדרי רחוב לפרקי זמן שונים.

2024 - 1227 דרי רחוב קיבלו מענה. מתוכם 700 איש טיפול רחב היקף. בשנה זו 117 דרי רחוב שהו במסגרות

טיפוליות לדרי רחוב לפרקי זמן שונים.

*בשנים אלה לא קיים נתון מסודר על הוצאה לגמילה בשנה מסויימת, אלא הנתון מתייחס לדרי רחוב ששהו

במסגרת בשנה זו ללא קשר לשנה בה נכנסו למסגרת. בחודשים האחרונים התחלנו לעקוב אחר נתון של

עיר ללא הפסקה

הוצאות חדשות לגמילה ולמסגרות חוץ ביתיות.

הנתונים מצביעים על כך שלא קיימת גדילה משמעותית במספרים אולם קיים שינוי בסוג סמי הרחוב ולכן

נצפית גם עלייה בתוקפנות בממשקים מול התושבים בעיר.

קשיים מול המדינה:

1. ישנם מספר תהליכים המתקיימים מול משרד הרווחה אולם לא בקצב הרצוי:

א. פתיחת מרכז יום לדרי רחוב- נמצא בתהליך מול המשרד, כרגע מחכים לאישור תקציבי.

ב. פתיחת מרחב יום וערב לנשים בזנות- כנ"ל.

ג. מודל דיור תחילה- נמצא בתהליך התקדמות אבל לאט.

ד. מודל תקצוב הגונים- נמצא בהתקדמות אבל לאט.

2. עבודת היחידה לדרי רחוב לא מתוקצבת בתקנים של משרד הרווחה אלא על ידי תקציבי פעולה (השמות)

3. חסר מענה מקיף לרפואת רחוב- קיים קושי בליצור מענה כזה ללא הובלה של משרד הבריאות,

נדרש פתרון עמוק ויסודי.

4. זכאות בשכר דירה- כיום תעריף הסיוע בשכר הדירה אינו מספיק על מנת למצוא דירה בשוק

השכירות הנוכחי. ולכן הסיוע נמצא בתת מימוש.

גונים- המענה של הגגון הוא מענה שנתון לבחירת האדם, ויש דרי רחוב הבוחרים לא להשתמש בגגונים בשל

צורך לעמוד בכללים, להיות במרחב עם אנשים נוספים, צפיפות בחדר, התנהגות דרי רחוב אחרים

המשתמשים.

קיימים שני גגונים לדרי רחוב גברים שאינם משתמשים וכמו כן גגון לנשים שאינן משתמשות.

4. מינהל קהילה – אגף דרום (+ נוער וצעירים)

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: אהיה קצר, כי עולם הקהילה לא מתעסק פרופר בסוגיות ההארד קור של ביטחון, אבל עדיין יש לנו תפקיד פה. ואחלק את זה לשניים. קודם כל שימור הקשר עם התושבים והתושבות, באמצעות יחידות קשרי קהילה והמוסדות הקהילתיים. אנחנו הרבה פעמים הכתובת הראשונה לבעיות, למצוקות, גם מתווכים, גם מגישים את הסוגיות ליחידות העירוניות הרלוונטיות. בעניין שפירא למשל, אנחנו פועלים משהו כמו שנה. הקמנו מנגנון מסודר של עבודה, עם ממשקי עבודה מאד ברורים בין היחידות העירוניות, המשנה למנכ"ל נותן את כל המעטפת הזאת ומכנס אותנו בתדירות יחסית גבוהה. מדי שבוע אנחנו מקיימים מפגש של אנשי המקצוע, מרכזים את המידע כדי לתאם ולסנכרן וזה עובד בצורה מצוינת. זה הופך אותנו להרבה יותר פרו אקטיביים, להרבה יותר גמישים, הרבה יותר מידיים. הבעיה היא שמדובר בבעיה מתגלגלת גם עם המצב נרגע לכאורה בשפירא, זה מתגבר לתקווה, ומשם זה עובר-

רועי אלקבץ: שיטת הבלון.

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: זה ממש ככה, וזה מחייב אותנו לשמור על ערנות. עכשיו עם התקווה כשמתעוררת בעיות, אנחנו מיד מתכנסים, ממפים, מנסים להבין את היקף התופעה ולמצוא את המענים ברמה המקצועית. פעם שניה, אנחנו מפעילים את מרכזי הקהילה הקהילתיים. באופן פורמלי ההתעסקות היא בעיקר עם האוכלוסיות הנורמטיביות שמתגוררות בשכונות. בכל שכונה יש מרכז קהילתי או קאנטרי, תנועות נוער ומענה רחב של שירותים לקהילה. אני כן רוצה להגיד בהזדמנות זו, שהקמנו את מרכז קהילתי דרור לפני כשנתיים. המרכז נועד לתת מענה של חינוך בלתי פורמלי לילדים ונוער חסרי מעמד-

חיים גורן, יו"ר הועדה: מיקום פיזי יש לו כרגע?

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: טרם. אנחנו מתכוונים לתחנה המרכזית, יש מקום שאנחנו מנסים להשמיש. אבל זה אחד בהחלט אחד האתגרים. כרגע אנחנו פועלים בעיקר

בשטח, באמצעות בשלוחות, גם בנווה שאנן, בפאתי שפירא ובגן התקווה. היו הצלחות והיו דברים שפחות עבדו-

חיים גורן, יו"ר הועדה: צריך לומר שיש פה הרבה ניסוי וטעיה.

איתמר אבנרי, חבר מועצה: יש תוכנית איך להביא אותה למרכז כשייפתח?

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: אנחנו עכשיו ממש מאפיינים את הכל. האתגר הכי גדול שלנו בחינוך הבלתי פורמלי בהקשר הזה, זה שקשה מאוד לייצר תמונת עתיד. אין תמונת עתיד לילדים, למשל בני נוער- אנחנו יכולים להכין אותם לצבא, להכין לתעסוקה, אבל קו של הגעה לגיל 18 הוא קיר ללא מוצא. מפה אין לאן, אז זה מקשה מאוד ביכולת לייצר תחושת שייכות ומשמעות. קשה מאד גם לייצר קשר עם ההורים, וזה משהו שאנחנו נותנים עליו דגש מאוד מאוד גדול. אני אגיד שבהקשר של המסגרות שלנו, המצוקה היא גם של אנשי המקצוע. מנהלי המוסדות, לפחות אלה שנמצאים בעוטף של התחנה המרכזית - מרכז קהילתי שפירא, בית דני, שוק העלייה, מתמודדים עם בעיות של ונדליזם, של גניבות, של פריצות, של אלימות והצקות, ולא רק של אוכלוסיות משוטטות, גם נרקומנים והומלסים. בתקופה האחרונה נאלצנו לתגבר הרבה מאד משאבים לתיקונים ואבטחה. קרו מקרים מאוד קשים, אפילו מאבטח שהיכו אותו וחברת האבטחה לא רצתה להמשיך את ההתקשרות ללא תגבור נוסף. אז גם המרכזים הקהילתיים חווים את השינוי, ונדרשים לתת מענה. כלומר, להיות חלק מהפתרון החינוכי, לצד שותפיי.

רועי אלקבץ: כמה מקרים כאלה יש בשנה? יש לך נתונים, תציג לנו משהו?

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: אין לי את הנתונים פה, אני יכול בשמחה לרכז.

חיים גורן, יו"ר הועדה: רגע, תתאר את השאלה, מה זאת אומרת מקרים?

רועי אלקבץ: יש לנו מנהל קהילה, מנהל ענק עם יכולות רבות, עשייה מרובה, כמעט מצב של משהו. קשה, נתונים מגמות- הוא אומר היו אירועים, אז כמה אירועים יש בשנה?

עובדיה כהן, מנהל אגף קהילה דרום: נביא את הנתונים. אז אלה המרכזים שקיימים, דיברתי על זה, אסף יצחקי לא יכול היה להגיע, אני אגיד מילה גם על הנוער: אנחנו נותנים מענה

עיר ללא הפסקה

ל- 2,350 משתתפים ומשתתפות בקבוצות הנוער השונות. וגם פעילות שיוצאת החוצה. הקמנו בעקבות בקשה של תושבי שפירא, גם תנועת נוער חדשה של "מחנות העולים" הגיעו הרבה נערים ונערות בפתיחה. אני אגיד עוד משהו אחד אחרון לשאלתכם מה אנחנו צריכים- אנחנו בעיקר צריכים אתכם. אנחנו בדרג המקצועי היינו מאד לבד, אני חושב שאחת הבעיות שאין את האפקט המצטבר של תחושת הביטחון כי כבר יש מלא פעולות, אנחנו יכולים לספור מעכשיו ועד מחר, אבל אין את האפקט המצטבר שהתושבים צריכים להרגיש אותו וחייבת להיות פריצת דרך ברמה הלאומית מה שאנחנו לא יודעים לעשות.

נתונים שהתקבלו ממינהל קהילה:

אירועים חריגים שנרשמו במוסדות הקהילתיים (מהשנה האחרונה בלבד):

1. מרכז שפירא- 3 אירועי ונדליזם וגניבה- ביוני ויולי
2. מרכז הגר"א- 2 אירועים (ניסיון פריצה וגנבת מזגנים)- יולי ואוגוסט
3. גורן גולדשטיין- אירוע פריצה לבריכה – יום כיפור
4. בית הבאר- מספר אירועי פריצה בחגי תשרי
5. קאנטרי העלייה- אירוע ונדליזם
6. הבית לאומנות- 4 אירועי פריצה וגניבה- חודשי הקיץ
7. בית דני – פריצה לגג המבנה וריבוי אירועי אלימות ברחבה בין מתנגדי לתומכי משטר.
8. מרכז גן התקווה- הטרדות והצקות של חבורות ילדים משוטטות – נובמבר דצמבר.

בכל המקרים הוגשו תלונות במשטרה- ללא מענה.

תקציב:

מרכז דרור 1.1 - מלש"ח

תגבור פעילות קהילה זרה בחודשי הקיץ והחגים- 300 אש"ח.

עיר ללא הפסקה

אורנה ברביבאי, חברת מועצה: תראו, נגיד שמישהו היה חייזר, מגיע לפה, שומע את הדברים, היה משוכנע שהעיר תל אביב מתמודדת בצורה נפלאה עם הבעיות ברחוב פה. זה לא המצב, כולנו יודעים את זה, אנחנו יודעים את זה קודם כל מהתושבים, כי זה חוזר אלינו כל יום, כל היום, במקרים שהולכים ונעשים יותר קשים. אנשים מדברים איתנו, אנחנו מסתובבים בדרום העיר והמצוקה היא גדולה. עכשיו אני לא באה בטענות אל הגורמים המקצועיים, זה הדבר האחרון שאני רוצה להגיד, אתם עובדים, אתם עושים את משימתכם. הפער הגדול שאנחנו רואים אותו מהצד השני הוא של השוטרים, המשטרה אומרת, מה יותר מפקד מחוז תל אביב, מצוטט, יש לי פה איזשהו ציטוט שלו מאוגוסט השנה, שהוא אומר, ידינו קצרה מלהושיע, אנחנו לא מסוגלים. בנסיבות האלה, הייחודיות של העיר תל אביב שבה יש עלייה משמעותית, אגב, לא הומצא פה שום נתון שנוכל לדעת. אני בעד לקבל מהמשטרה נתונים ספציפיים. זה לא יכול להיות שעירייה לא יכולה לקבל מהמשטרה שפועלת במגרש שלה, אוקיי, אז אני חושבת שקודם כל, מי שרוצה להתחיל לטפל בבעיה מקבל ניתוח עובדתי של מה היקף הבעיות, באיזה תחומים, באיזה נושאים, מה הן המגמות ואיפה צריך להשקיע את עיקר תשומת הלב שלנו, כמובילי, כקברניטי העיר הזאת. אין לי ספק בכלל שזה איזשהו מפתח משמעותי שצריך לשים אותו. אחר כך, מה הם סדרי העדיפויות, מה העיר הזאת רוצה, איזו בשורה היא רוצה להביא. אין לי ספק, עובדיה, שריכוז מעמד הוא קריטי, הוא נחוץ. הוא נחוץ גם לתחושת הביטחון, כפי שנאמר פה על ידי חנן, במובן הזה של נוכחות ברחובות ונעשה את הכל כדי להשפיע גם מהכנסת גם על הגדלת סמכויות וגם על גידול משמעותי של המענה. אבל העירייה צריכה להחליט שזאת תוכנית האב שלה לשנים הבאות. בתכנון רב שנתי, אם צריך להסתכל על כלל המאמצים, ולהגיד מה הדבר המשמעותי. תחושת ביטחון היא הבסיסית ביותר, הקיומית ביותר. ואם בן אדם מרגיש לא נוח, או מרגיש מסוכן, או לא יכול, הוא או ילדיו ללכת לבית הספר, הורים מלווים אותם כי הם לא, עכשיו, אתם גרים בדרום, אני גרה בצפון. אתם גרים בצד הזה, אתם רואים את זה בעצמכם. כשאני מגיעה לשם. המפגע של התחנה המרכזית, כל מה שהוא מייצג שם שמקרה אונס ורצח, הכל. זה לא יכול לעבור הלאה. ואנחנו עיר חפצת חיים, ועיר שרוצה בטובת תושביה, נמדדת על

החוליה החלשה בחוליותיה. זה הדבר הכי טריוויאלי. עכשיו אני אומרת, אין פה אופוזיציה קואליציה. בשיא הרצינות אני אומרת, אני מוכנה, כל המשאבים, כל הרצון הטוב, כל המאמץ בכנסת, אין ממשלה. הלוואי שתהיה ממשלה שתוכל לשים את זה בראש סדרי העדיפויות. בחקיקה, היינו בוועדות בכנסת, אנחנו מוכנים להיות. חייבים, אני חושבת, ואני אומרת לך את זה אסף כממלא מקום ראש העיר, אני חושבת שהבעיה לא מוצגת במלוא חומרתה. עכשיו, יש איזה באג, אם אתה לא מציג את הבעיה במלוא חומרתה, זה חוזר אליך. אתה אומר, רגע, אז אני לא מטפל בה כמו שצריך. אני חושבת, לו אני במקומך, הייתי שמה את הבעיה עם זום על הפרונקל. ואומרת, חברים, תל אביב היא תהיה המודל לטיפול והתמודדות עם המורכבויות הכי קשות של אלימות, של פשע, של זנות. אבל, בואו ממשלת ישראל ותראו ותשימו, כאילו, שמה את הדבר הזה במקום. אנחנו עושים את חלקנו, אתם חייבים לתת מענה מותאם. כדי שזה יקרה, חייבים להיות נתונים, חייבים לתקף אותם. אני חושבת שכולנו פה מסכימים עם הדבר הזה שאסור בשום פנים ואופן לקבל את זה שאזרח שתושב בתל אביב מרגיש מאוים. והיום, בתל אביב במקומות מסוימים, זה הרבה יותר קשה והרבה יותר מסוכן מכל חלק אחר במדינה. אני חושבת שאסור לנו להסכים עם זה. זאת היוזמה שלי בבקשה להצעה לסדר. לצערי, ראש העיר לא כל כך רצה לעסוק בזה, אני שמחה שאתה לקחת על עצמך. אני חושבת שהתפקיד שלנו כחברי מועצה, להרים את זה ביחד, כדי לראות שאנחנו נותנים פתרונות, כי המצב בפועל הוא קשה. זה לא שאנשים מגזימים, אתם גם אומרים בעצמכם, ההחמרה גואה. וחלק מהעניין, שאם היינו חברי מועצה רציניים עכשיו, אז בתקציב היינו באים ושואלים, מה השנה עיריית תל אביב שמה, וזה אני מתכוונת לשאול, אבל מה עיריית תל אביב שמה מעבר לתכנון הרב שנתי, כדי לתת פתרון מקומי. אלה שאלות הכי בסיסיות וטריוויאליות לגזירת סדרי העדיפויות של הנהלת עיר שמטפלת בסוגיות האלה. עכשיו, מה שלא נטפל בו עכשיו, זה כמו טיפול בשן, אם לא טיפלת בה עכשיו, אתה בסוף תעקור. כי מה שלא נטפל עכשיו, יהיה יותר חמור. כל יום יהיה יותר חמור. והתופעות החריגות האלה שבאות לידי ביטוי ברחובות שלנו, חייבות להשתקף החוצה ולהגיד, תקשיבו, הנה, זה לא רק שפירא, זה כבר רוטשילד, זה לא רק רוטשילד, זה מקום אחר. אז מה שקורה, איך אמרה לי פעם, ראש עיריית בית שמש, עם ההיקף החרדי הלא

עיר ללא הפסקה

מועסקים בעיר וההפרדה וכולי, היא אמרה לי, מה שאת רואה בבית שמש, זה הפרומו של מה שיהיה במדינת ישראל. ומה שלא תטפלו בזה בהקשרים של תעסוקה, חרדים וכולי, יטפח על פניכם בבוא העת. ואני אומרת לכם, אני פה כמודל, שפה ההתפרצות האדירה של התופעות הלא נורמטיביות האלה, של אלימות, של גנבות, של אונס, מקרה רצח, ודאי של חסרי מעמד, הם כאלה שמחייבים הסדרה.

אסף זמיר, סגן ראש העיר: הערת ביניים, חיים. אתם בחיים לא תצטרכו לנהל את המדינה הזאת עם כזה כיבוד. לא יתכן שכל פעם שהציונות הדתית מנהלת ישיבה, זה כיבוד שאני, קל לי לא לאכול אותו. זה המקום היחיד שקל להתאפק. תשקיעו בזה.

חיים גורן, יו"ר הועדה: אני אגיד לך מה העניין. שאלתי את הצוות בבוקר אם הכנו כיבוד לישיבה, אמרו לי לא. אמרתי להם לכו מהר לבית כנסת הקרוב, מה שנשאר מהאזכרות תביאו..

4. מינהל חינוך – רווחה חינוכית

שירה בר און, מנהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: תמר ואני נציג את העבודה שלנו ברווחה החינוכית, אפתח בפעולות וביעד ותמר תמשיך באתגרים. חשוב לי להדגיש שני דברים: ראשית, שהפריזמה שלנו היא חינוך, ושנית שאנו מסתכלות על כלל השכונה. המענים שלנו, התוכניות והמשאבים, לא מוקדשים באופן מיוחד לקהילה זו או אחרת. אנחנו עובדים עם כל הילדים והילדות, בתפקידי אני אחראית על הרווחה החינוכית בשכונות דרום מזרח: תקווה, עזרא, ארגזים וכפר שלם – על כלל הילדים והנוער בשכונות האלה - כולם הם קהל היעד שלנו. אני אגיד שקהילת מבקשי המקלט וחסרי המעמד מאחר והם תושבי השכונה, נכללים בכלל המענים שלנו. בהקשר של חסרי המעמד, אני אגיד שהיעד שלנו, הוא שכל ילד וילדה שמתחנכים במערכת החינוך, העירונית, הציבורית, יחיו בידעיה שלחיים שלהם יש ערך ומשמעות, תהיה להם אפשרות ליצור תמונת עתיד ומסלול חיים שיאפשר חיים בכבוד. וזה מאוד מתחבר גם למה שנאמר פה קודם, גם על ידי עובדיה וגם על ידי גל, לגבי תמונת עתיד, לגבי המשך החיים שלהם, שבעצם אחרי סיום יב' אין אופק, אין דרך, אין המשכיות. העבודה שלנו-

עיר ללא הפסקה

חיים גורן, יו"ר הועדה: מה בכל זאת שירה?

שירה בר און, מנהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: העבודה שלנו נעשית בצמידות לשפ"ח, לרווחה, לבתי הספר, למנהל החינוך, מנהל קהילה, כל הגופים שנמצאים במרחב וכלל הגורמים העירוניים. אלה הם דרכי העבודה, זה לא ייחודי ספציפית לקהילה הזאת, ככה אנחנו עובדים ברווחה החינוכית. את הפעולות שאנחנו מקדמים, חילקנו לשלושה חלקים: תכניות חינוכיות שפועלות קודם כל במסגרות החינוך: מעונות לילדים, גני ילדים, בתי ספר יסודיים, חטיבות ותיכונים וגם במרכזים העירוניים אשר פרוסים במרחב. יש לנו מרכזי למידה, מרכזי טיפול, מרכזים להוראה מותאמת ומרכז רב תחומי לילדי החינוך המיוחד, המרכזים פועלים בשכונות התקווה, עזרא, ארגזים ובכפר שלם. שוב אני מזכירה, המרכזים פתוחים לכל תושבי השכונות הללו. מאחר והעבודה שלנו היא עבודה מערכתית שנעשית תמיד עם המסגרות, אז כך גם האיתור. אני מניחה שאתם מתארים לעצמכם שאין מספיק מקומות וישנן רשימות המתנה, לכן גם הילדים שמגיעים, לרוב אלו יהיו ילדים שאותרו והופנו על ידי מסגרות החינוך וגורמי המקצוע, לאחר שזוהו עם צרכים גדולים יותר או עם קושי בצריכת השירותים בדרכים אחרות. את הרשת החברתית, בחרנו להפריד מיתר התוכניות, מאחר ומדובר בתוכנית ייחודית של מדריכי רחוב, שעובדים עם גילאי יסודי א' עד ו' בלבד. התוכנית הזאת פועלת-

חיים גורן, יו"ר הועדה: בזה הם שונים מהמדריכים של אהרליה, בעצם?

שירה בר און, מנהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: כן. ואולי אהרליה אחר כך יתחבר. בעצם, מדריכי ומדריכות הרשת החברתית פועלים בגיל היסודי. העבודה שלהם היא עבודה מאוד מאוד אינטנסיבית עם ילדים וילדות. הם זמינים לילדים 24 שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע כאשר לכל מדריך יש רשימת תלמידים אותם הם מלווים לאורך היום בכל הטריטוריות בהן נמצאים הילדים. אני אגיד שהמדריכים מגיעים מהקהילה עימה הם עובדים, לצורך העניין ביפו, יהיה מדריכים מהחברה הערבית לילדים מהחברה הערבית ומדריכים יוצאי אתיופיה ידריכו ילדים יוצאי אתיופיה, לרוב תהיה למדריכים אוריינטציה תרבותית לילדים, אני אגיד שהרשת החברתית עובדת עם מסגרות החינוך, הקהילה, הרווחה ועם מסיל"ה, ואליה בעצם מופנים ילדים וילדות עם מצוקות המקבלים ליווי אינטנסיבי של המדריכים.

עיר ללא הפסקה

חיים גורן, יו"ר הועדה: את יודעת להגיד מספרים? א' כמה סך הכל ומתוך זה כמה אחוז חסרי מעמד.

שירה בר און, מנהלת מינהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: אז מתוך הילדים?

חיים גורן, יו"ר הועדה: מתוך הילדים שמטופלים.

שירה בראון, מנהלת מינהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: אני יכולה להגיד, לגבי שכונת התקווה, כי היא מזוהה עם קהילת חסרי המעמד

חיים גורן, יו"ר הועדה: כן.

שירה בר און, מנהלת מינהלת רווחה חינוכית דרום מזרח: אני מאוד זהירה בלתת את הנתון, אבל אני חושבת שזה יכול להגיע ל-30 אחוז, וזה ממש בגס, בסדר? שוב, המענה הזה ניתן באופן רחב בשכונה ולכן הוא בעצם תקף לכולם. אוסיף שהמדריכים האלה הם משני מציאות וחיים של ילדים, והם עושים את כל הפעולות שלעיתים אף אחת מהמערכות לא יכולה לעשות. אני אגיד שהפעולה היחידה שהיא ייעודית ומוכוונת בעבור הקהילה, זה בעצם תקן חדש שאושר לשנת-2025, לגישור שפתי תרבותי, כדי לרתום את ההורים לפעולות, הצורך עולה באופן תדיר מצוותי החינוך.

איתמר אבנרי, חבר מועצה: חיים, ברשותך שאלה. אנחנו שומעים הרבה על ההורים. יש גורם שמתכלל את העבודה הזאת? הרי גם אנחנו יודעים שמספר המנהיגים הוא מסוים, הוא לא גדול. יש איזשהו גורם שמתכלל את כל זה?

גל פילק, מנהלת מסילה במנהל שירותים חברתיים: אני אגיד, ואני לא רוצה להתפרץ, אבל בתי הספר מן הסתם הם מי שפוגשים הכי הרבה את ההורים והפעילות הקהילתית במובן של הנעת מנהיגות הורית וזה יושבת בעבודה קהילתית, של עבודה סוציאלית קהילתית, אז נראה לי שזה יושב-

תמר גלס, מנהלת פרויקטים לרווחה חינוכית: אני רוצה להגיד שהתקן הזה הספציפי של גישור שפתי תרבותי למנהל החינוך לא היה קיים ואושר לנו רק החל מ-2025, זה תקן שאנחנו מבקשים מזה תקופה ובאמת מתוך הבנה שחייבים את זה, הילדים מפוזרים בלמעלה מ-30 בתי הספר ברחבי העיר, חינוך רגיל, חינוך מיוחד, יסודי ועל יסודי

ובעוד שורה ארוכה של גנים. מסגרות החינוך צמאות לשירות הזה והוא בשורה ממש גדולה

חיים גורן, יו"ר הועדה: זאת אומרת מנהל בית ספר, יודע להתקשר-

תמר גלס, מנהלת פרויקטים לרווחה חינוכית: יודע להתקשר למגשרת שתעזור לו בשיחה עם הורים ולא שהילד יגיד לו למנהל, אמא חתמה לי על אישור העברת בית ספר והאמא לא ידעה על מה היא חותמת. ברמה כזאת.

אולי אני אתמקם, התקן שלי הוא יוצא דופן ברווחה החינוכית, תקן חדש שנכנס לפני שנה, לפני כן עבדתי בשכונות הדרום, לכן אני קצת מכירה, אבל ההתמקדות בקהילות של מבקשי מקלט חסרי מעמד, זה חדש, זה לא היה אצלנו ברווחה החינוכית, וזה מתוך הבנה שכשנותנים מענים לכלל השכונה, לפעמים הקהילות של חסרי המעמד נותרות שקופות. עבדתי לפני כן בשפירא, חצי מילדי שפירא הם מהקהילה של מבקשי המקלט וחסרי המעמד, הם פחות היו צורכים את השירותים שניתנו במרכז הקהילתי, הם למדו ועדיין לומדים בעיקר בבתי ספר מחוץ לשכונה, ולכן תקציבי שכונה פחות ניתנו להם, הם פחות נהנו מהם. והבנו שיש צורך במי שיראה את הילדים גם כשהם מחוץ לשכונות שמוגדרות "שכונות שיקום" שרווחה חינוכית עובדת בהן, ולכן בעצם נכנס התקן הזה. אז זה באמת חדש ובבנייה. אני אצטרף לדברים שנאמרו קודם, על העבודה המשותפת עם מסילה ועם מנהל קהילה ועם סל"ע, עם יואב ועם כל הגורמים פה מסביב לשולחן, יש לזה חשיבות גדולה ושבאמת רואים את הפירות של העבודה הזאת ונדרשת הבנה שאנחנו באיזו סיטואציה מתגלגלת לטווח ארוך, צריך את כל המערכות שיעבדו סביב הנושא הזה וגם להבין מגמות. יש הרבה שינויים גם בתוך הקהילה, גם חוקי מדינה חדשים שמשפיעים על הקהילות האלה וצריך להבין מה המשמעות של כל דבר ולהתאים את עצמנו כל הזמן. בהקשר הזה, נדרשת תוכנית אסטרטגית שתיבנה ותתעדכן בהתאם לשינויים, כדי להתמודד עם האתגרים השוטפים ואלו שעוד יבואו. ועוד יבואו. זו סוגיה שתלווה אותנו לטווח הארוך. מה שדיברנו קודם, על החשיבות של לרתום את ההורים, אז שוב הבשורה בחינוך, התקן של הגישור, כבר אפשר לומר שצריך עוד ממנו, צריך אותו גם במערכות עירוניות נוספות, אם אנחנו רוצים דיאלוג עם ההורים, אז דבר ראשון עלינו להיות מובנים, ודבר שני לייצר את יחסי

עיר ללא הפסקה

האמון. זה הבסיס. יש הורים שנעדרים ושהם לא יענו לניסיון הזה ליצור קשר, אבל יש מספיק הורים שכן נכונים לזה, ונדרשת העבודה שלנו בהקשר הזה.

איתמר אבנרי, חבר מועצה: כמה תקנים כאלה להערכתך יהיו?

תמר גלס, מנהלת פרויקטים לרווחה חינוכית:

ליחידות העירוניות האחרות אני לא יודעת להגיד. כל יחידה תדע להגיד על עצמה. אני יודעת שבחינוך יש צורך בשלושה תקנים שיתמלאו במהרה. תקן אחד אושר. לגבי הרשת החברתית, הרשת החברתית כיום לא פועלת בשכונות שפירא ונווה שאנן. מדריכי רחוב שהמיקוד שלהם, כמו שאמרה שירה, בילדים עם המצוקות הגדולות ביותר. אם היו נכנסים מדריכי רחוב שיעבדו עם הילדים האלה, אני חושבת שזה היה נותן גם מענה אחר שלא ניתן היום ובטח משלים לכל המענים האחרים שכן ניתנים בשכונות, היה יכול להיות לזה ערך מאוד משמעותי. דיברנו על התקן הנוסף לגישור בחינוך. לגבי שני הסעיפים האחרונים, אני אגיד באופן כללי, שיחידות עירוניות שמתעסקות עם כלל הקהילות, הרבה פעמים הקהילות של מבקשי המקלט וחסרי המעמד, נותרות שקופות בעיניהן, לפחות עד שקורים אסונות. אם היינו יכולים שכל היחידות היו יותר רואות ויותר מכירות ומבינות לעומק את ההתמודדויות, אני חושבת שזה יכול היה לעשות טוב וההיכרות הזאת היא חשובה. יש שקף נוסף אחרון, שעוסק בפערים ברמת המדינה. בהקשר זה, יש שורה של דברים, שאם המדינה הייתה נכנסת אליהם זה יכול היה לעשות טוב. שני הסעיפים הראשונים מתייחסים לילדים, הסעיפים הבאים מתייחסים לבוגרים, אבל הם רלוונטיים גם אלינו בחינוך. כי תמונת עתיד זה אחד הכלים הכי משמעותיים של אנשי חינוך בעבודה החינוכית שלהם, לייצר אופק ולחשוב על מה יהיה הלאה. לעבוד עכשיו בשביל לשאת פירות אחר כך. כשאין את זה, כשתמונת העתיד כל כך מעורערת, כל כך שברירית, אנשי החינוך, גם עם כל המסירות והמקצועיות שלהם, מוצאים את עצמם הרבה פעמים חסרי אונים, מספרים לנו על ילדים שבכיתה י'-יא' נכנסים לדיכאון, מתדרדרים, מאבדים את האחיזה, כבר לא בביקור סדיר. ויש שורה של דברים שהיו יכולים לסייע ביצירת תמונת עתיד ואופק, אם זה הנגשה של השכלה גבוהה, שילוב תעסוקתי, אישור היעדר עבירות שהוא משמעותי בתעסוקה היום, וזה היה פעם חסם רק לגברים, אבל היום זה גם חסם לנשים שרוצות להשתלב

עיר ללא הפסקה

בחינוך. האלטרנטיבות של נשים מהקהילה להשתלב בתעסוקה, מאוד מאוד מוגבלות. זה משמעותי. מסגרות המשך מתוקצבות אחרי יב' לנערים ולנערות שמסיימים תיכון מבולבלים ושהצבא לא מגייס אותם. לגבי הסעיף הראשון, סבסוד צהרונים לחינוך המיוחד, זה נדרש עבור הילדים שהכי צריכים מעטפת צמודה, קבועה, גם אחר הצהריים. הילדים עם בעיות התנהגות ועם לקויות למידה מורכבות, מוצאים את עצמם ללא מסגרת ב-13:30, הרבה מהם זה ילדים מהקהילה בגלל הרקע והפערים השפתיים והחברתיים. והם בשוטטות, כי גם המסגרות בקהילה לא ערוכות לקלוט אותם. לגבי הסעיף של ביטוחי בריאות, זה הבייסיק. אנחנו רואים ילדים שעושים להם גבס, כי שבר זה חירום, ואז הם נשארים איתו אחרי זה חודשיים עד שמוצאים תרומה שתאפשר להוריד להם את הגבס, כי להוריד גבס זה לא חירום ואין ביטוח בריאות ואלו סיטואציות שנפגשים איתן, זה אבסורד וזה באמת הצורך הבסיסי ביותר.

יואב הרץ, מנהל ישובי למאבק אלימות וסמים: אני רוצה רגע להגיד על השקף הזה, על מה שתמר, על כל מה ש.... נעמה לזימי שעומדת כיו"ר ועדת הצעירים בכנסת קיימה ביולי, דיון ייעודי על הקהילה הזרה. אני חושב שאנחנו כרגע פה סקפטיים, אבל יש שם הרבה המלצות שעומדות בהמלצות אקטיביות שיכולות לקדם טיפה את תמונת העתיד. וזה אומר כמו הקלות למול המלל, בתשלום מלגות, כמו כל תושב, איזשהו בסיס חוקי לדבר הזה, שלא יחייבו אותם כפול. הנושא של רישום, אפרופו תעודת ההיעדר עבירות מין, יצאה חקיקה ביולי של חובת זיהוי לקהילה הזרה. שאתה עומד אל מול המשטרה בנושא של תקציבים של להקים את המאגר. הדבר הזה היה יכול להסליל את כולם לעולם תעסוקה שהוא טיפה יותר טוב, ואנחנו לא מדברים על עולם של מדיניות הגירה, כן או לא, שזה לא יקרה. יש את הדברים הקטנים שיכולים רגע לקדם אותנו שם.

נתונים שהתקבלו מרווחה חינוכית:

רווחה חינוכית

עבודת הרווחה החינוכית בשכונות התקווה ושפירא מתמקדת בעבודה בתוך מסגרות החינוך על כל רצף הגיל, שם ניתנים המענים לכל ילדי/ות הגן או הכיתה. לתכניות הפועלות במרכזים

עיר ללא הפסקה

העירוניים (כמו: צמי"ד, אל"ה, פל"א, פרח בגני) ההפניה לרוב תהיה דרך מסגרות החינוך וגורמי המקצוע העירוניים (מנהל החינוך, בתי ספר, גננות, מנהל שירותים חברתיים, שפ"ח, מרכז קהילתי...). ולא לפי אוכלוסייה זו או אחרת. יחד עם זאת, ניתן להעריך כי:

שכונת התקווה - כ-30% מהמשאבים המושקעים במרכזים העירוניים בקהילה מוגשים לקהילת חסרי המעמד ומבקשי המקלט.

שכונת שפירא – כ-10% מהמשאבים המושקעים במרכזים העירוניים בקהילה מוגשים לקהילת חסרי המעמד ומבקשי המקלט (רוב התלמידים מקהילת מבקשי המקלט וחסרי המעמד בשפירא לומדים מחוץ לשכונה, בעוד המענים מוגשים לבתי הספר השכונתיים).

שכונת נווה שאנן – לא מוגדרת כשכונה לשיקום ולכן לא מקבלת תקציבים ייעודיים במסגרת הרווחה החינוכית.

6. מנהל יישובי מניעת אלימות (יואב)

יואב הרץ, מנהל יישובי למאבק אלימות וסמים: אני אציג את עצמי בשתי נקודות. הרשות הלאומית לביטחון קהילתי הוקמה ב-2018, היא הזרוע האזרחית בתוך המשרד לביטחון לאומי, שריד של הרשות למלחמה בסמים, מצילה עיר ללא עלות. שעוסקת בסוף בכל עולמות המניעה מציגה תוכניות מניעה באמצעות נציגים. שאני פה, בעיר תל אביב. לכל הקשת מ-0 עד 120, בכל מה שקשור להתנהגויות אנטי חברתיות. אני ממרץ בתפקיד, העירייה הצטרפה שנה וחצי, לפני שנה וחצי לתוכנית. מה שחוץ מידע מקצועי וחיבורים אל מול משרדי הממשלה, כי הרשות הזאת יושבת גם בוועדות בין משרדיות בכל עולמות המניעה, יש גם תקציב שהוא מאציינג גירעוני למשרד כמו תוכניות המשך לחברה הערבית ודרך חדשה של החברה האתיופית. מה שאנחנו השנה מנסים-

יש תקציבים לטובת העיר?

רועי אלקבץ:

יואב הרץ, מנהל ישובי למאבק אלימות וסמים: שני מיליון שקל שהוא מאצינג 50 אחוז עירייה, 50

אחוז זה. זה טיפה בים, אבל זה מאפשר גמישות של העסקת כוח אדם, הפעלת תוכניות וכדומה. צוות אימפקט, אני רגע אסקור כמה דברים מרכזיים, וזה יענה גם למה שאורנה העלתה בהיבט הנתונים, באיסוף, וזה בסיס מידע רגע להבין את התופעות. צוות אימפקט, למי שלא מכיר, זה צוות עירוני שמקבל כל מיני נושאים ואתגרים עירוניים, ויודע לעשות את החיבורים ולעשות את המחקר ולהביא המלצות רגע להנהלת העירייה, איך לקדם נושאים שונים. אז אם יכנסו רגע להיבט של מיפוי תופעות, גם מענים בהיבטי הנוער. אז הסעיף השלישי מדבר רגע על תוכנית עבודה שב-2025 המיקוד הוא על כל סוגיית הנוער, בדגש על דרום העיר, לאו דווקא קהילה זרה, וקהילה זרה היא נתח משמעותי בכל מה שקורה שם. זו תוכנית עבודה שאמורה לתכלל רגע את כלל הגורמים העירוניים, עם הצבת יעדים ומדדים אמפיריים, כדי שבאמת נדע שמה שאנחנו משקיעים, נושא תוצר. מה שהתחלנו לעשות, זה עם מנהלי בתי ספר, בעירוני ט', אורט סינגלובסקי, שבעצם מייצגים את כל המגוון.

התחלנו כבר לעשות את הדבר הזה, יש לנו כבר מפגש איתי אחד לחודש וחצי, עם כל השותפים במרחב, שזה החינוך, הרווחה החינוכית, רווחה, חינוך לא פורמאלי, סל"ע, משטרה, ובאמת להתוות תוכנית עבודה, בראייה שבית הספר, הוא באמת רגע, הוא המוקד, הוא העוגן לכל מה שקורה 24/7. יש את תוכנית מסלול, תוכנית מסלול זו תוכנית של משטרת ישראל, שביום רביעי, רגע, המתווה שלה יתגבש. תוכנית מסלול, בעצם, כל תחנה בתל אביב, אנחנו מחלקים 5 תחנות משטרה. ניקח קבוצת נוער, שאנחנו רגע נכווין אותם, יחד עם העירייה, באיזשהו מודל נעשה את הליווי. לאורך שנה, כמובן עם אופציה לסגירת תיקים וליווי של כל תהליך להפוך את הנוער לנוער יותר נורמטיבי, כולל שילוב של קהילה זרה. לגבי פורומים שהתחלתי לשאול בהתחלה, אז יש פורומים, עובדיה, והאנשים שלו מובילים, פורום שבועי, כל אחד במרחב שלהם, עם כל הגורמים העירוניים, טיפול בכל הבעיות שנוגעות במרחב. יש פורום מתחילת שנה שאנחנו מתחילים, כמעט שבועיים שנתחיל לעשות אחת לחודש כדי לקבל תמונת מצב על כל היבט הנוער, על כלל העיר. סוג של, שנדע לעקוב אחרי תופעות. זה ככה, זה ממש ככה, זה בגדול. ושוב פעם, אני מאמין שאם ניקח את הסכום ועדה האחרון שלי, בנושא של קהילה

עיר ללא הפסקה

זרה ולנסות לראות איך אנחנו דוחפים את הדברים האלה, זה יקרה. טיפה הסללה, הסללה חיובית לנוער חסר-

חיים גורן, יו"ר הועדה: יואב, כמה זמן אתה בתפקיד?

יואב הרץ, מנהל ישובי למאבק אלימות וסמים: ברוטו ממרץ, ממילואים למילואים.

אהרלה קרן, מנהל תחום אכפת בלילה: אכפת בלילה היא יחידה עירונית במינהל החינוך שמתעסקת בעבודת רחוב, עבודת רחוב זה בעצם נמצא בעיר מ-1930, עבר כל מיני עניינים, אבל בסוף זו המהות והבסיס של העבודה עם נוער בסיכון, שהיא המרחב הציבורי. זה המקום שהכי נוח להם, לכנופיות, לנוער בסיכון, לפשיעה, לזנות. רוב הזנות של נוער היא במרחב הספיריטואלי ברשתות. המרחב הציבורי בעצם מחולק לשכונות, לכל שכונה בעיר, בעיקר דרום, מרכז ויפו. רציתי לדבר על דרום, לכל אזור יש צוות עובדים, אין מתנדבים, כולם בשכר, כולם עובדי המקצוע. עם פרופסיה שלוש פעמים בשבוע, שפירא נגיד לצורך העניין אנחנו גם ארבע וחמש ושש פעמים בשבוע פעמים בשבוע אנחנו נהיה שם. הצוותים נמצאים החל מ-19:00 בערב עד 1 בלילה, 2 בלילה, תלוי בשעון קיץ, חורף. המטרה שלהם זה בעצם להיות מבוגר משמעותי לאותם ילדים שהם שוטטים, שנמצאים בקצה רצף הסיכון, שהם בהגדרה גבוהה, בסיכון גבוה, לצורך העניין הכנופיות, ה-SSQ, כל הכנופיות של כל הדרום, אז הצוות ממש מאתר אותם, מזהה אותם, מתחבר איתם, נמצא איתם בחשיפה מאוד גבוהה, זה ילדים שלא מדברים, יש להם קודים של עבריינים, גם כשהמטרה אומרת, עוצרים אותם, ילדים בני 14 לא מוציאים מילה, כלום, לא מדברים. והצוות פשוט בעקביות, הולך ומתחקה אחריהם, ויושב איתם ומה שצריך, אז אפשר, אני יכול לתת תמונה עירונית על כל מה שקורה, ואני יכול להגיד שבאמת הבעיה, אין מה ל, אני לא אעשה את זה פוליטיקלי קורקט. והצרכים משתנים בקצב מאוד, מאוד, מאוד גבוה. המענים, עם פער מאוד רחוק ממה שהם צריכים להיות.

חיים גורן, יו"ר הועדה: תן דוגמה לצורך של משתנה, נגיד.

אהרלה קרן, מנהל תחום אכפת בלילה: לצורך העניין הרשתות החברתיות, זו סתם דוגמה, כן? אני לא נכנס לזה, כי אני אחראי על המרחב הציבורי, אני יודע להשתלט על המרחב הציבורי, ויש לנו, המענה העירוני, סתם שתכירו, ברמה הארצית הוא בין המענים הכי טובים בארץ. אכפת בלילה זה מודל שלומדים אותו, אני, עובר ולומדים אותו בכל הארץ את הסיפור הזה, כי יש פה משהו שעונה על צורך. זה המומחיות של, לצורך היה לנו מפונים, על ההתחלה הבנו מה הסיפור, אנחנו כבר שנה וחודשיים בסיפור של המפונים, כי הבנו את הצורך, הבנו מה המענה שצריך להיות, והתאמנו את הדברים, והקמנו מרכז, ויש לנו צוותים עד היום בטיילת, שעובדים עם הנוער של המפונים, וקריית שמונה ושדרות, יהיו העדים שאנחנו עזרנו ליצור רשת ביטחון משמעותית לבני נוער שנמצאים בטיילת.

חיים גורן, יו"ר הועדה: עכשיו גם הם כתבו סיכום, עיריית קריית שמונה כתבה סיכום לדו"ח מבקר המדינה, וציינו את זה בהחלט. כן.

אהרלה קרן, מנהל תחום אכפת בלילה: אז, שוב, הסיפור הגדול, זה להבין שהנוער רץ קדימה. המערכת קצת כבדה, היא קצת יותר מבוגרת. הנוער רץ יותר מהר, יש לו זריזות. והם נמצאים במרחבים שאנחנו עוד לא הכרנו אותם. אם זה חומרים פסיכו אקטיביים שהסמים ברחוב משתנים, כמות העישון, סיגריות זה כבר משהו שהוא רגיל. הסמים הסינטטיים, קטמין וקוקאין וכל הדברים האלה, הם הרבה יותר נפוצים מה שלא היה פעם. דוסה ואמדי ואקסטות, כאילו הם היו בהתחלה רק בבלדרות, בלדרות עכשיו אתה גם רוצה להשתמש, גם לסיפור הזה. ובסוף הסיפור של חסרי המעמד, זה משהו שהתפוצץ פה בצורה מאוד מאוד משמעותית. אין איך לברוח מזה, כי בסוף כל מי שעוסק פה בחינוך, רווחה, חינוך וטיפול זה בעצם תהליך, אם אין לך אופק ויעד וחזון ומטרה אליו אתה רוצה להגיע ולשאוף, זה קורס לתוך עצמו. אז עם כל הכבוד למה שנעשה פה, ויש פה עשייה אדירה. בסוף כל הילדים האלה שאנחנו עובדים איתם חסרי מעמד, אם לא יהיה איתם איזשהו אופק ברור לכאן או לכאן, אני לא נכנס להחלטות הפוליטית מדיניות, אבל האי ודאות, זה משהו שירסק אותם וירסק את כל הסיפור.

נתונים שהתקבלו מ"אכפת בלילה":

יש 3 צוותים באכפת בלילה שעובדים עם הקהילה הזרה

2 בשפירא ו-1 באזור התקווה

הצוותים מכירים כ-100 ילדים ובני נוער

עם מחציתם יש קשר משמעותי

- התייחסויות ושאלות חברי ועדה וחברי מועצה

רועי אלקבץ:

אני רוצה שנייה. קודם כל, שווה שתקשיבו. אבל איך שאתה רוצה. אני, רועי אלקבץ, מזכיר, חבר מועצה. גם במלחמה הייתי רמ"ד פיקוד דרום, עכשיו כל המלחמה ואני ניהלתי מערכות באמת ענקיות של ביטחון כל החיים שלי. אני אגיד למעלה מ-30 שנה. אז אני איש ביטחון במהות שלי. אני חבר מועצה כבר שנה שישית. אני רוצה להגיד לדרג המקצועי יישר כוח ענק, מה שאנחנו עושים. באמת, והיינו גם בעבר ביקורים במסילה ובשפירא, והייתי עוד כשהיינו בצבא הייתי בכל, חמרות, והיינו גם בשנה האחרונה. המצב הוא לא טוב. אנחנו ביקשנו, אני רוצה להשלים מה שאורנה אמרה, ואני רוצה להתייחס לחיים בכלל, גם כן לנבחרי הציבור. יש כאן בעיה מורכבת, רב תחומית, רב ממדית. יש כאן, הן נתונים של ביטחון, ביטחון אישי, פשיעה, דברים קהילתיים, חברתיים, טיפוליים, רפואיים, יש כאן המון נגזרות בסיפור הזה. זו בעיה אסטרטגית. אין ספק שבכל רגע שאתה לא חותך את זה לחמש בעיות הכי רצינות של תל אביב, תראו מה קרה בניו יורק שהייתה פעם פשיעה מטורפת, איפה היא היום, ומה קרה בסן פרנסיסקו, הפוך. שהיא נהייתה עכשיו קטסטרופה של דרי רחוב, אתה לא יכול לחיות שם, ... אם אתה לא מחזיק את הדברים האלה, זה קורה. אני חושב, אני אומר לך, חיים, יש לנו כאן בעיה אסטרטגית, יש כאן הרבה נגנים, אין מנצח לתזמורת הזאת, אני אומר לך בקביעה, כמי שניהל אוגדות במלחמה. עכשיו, וכן קיבלנו ב-7 לאוקטובר ניהלנו מערכות ענק, אנחנו יודעים את זה, אי אפשר שבסוף לא יהיה מנצח לתזמורת. אני חושב שאין כתובת עירונית. אגב, הייתי אחראי על ההתחדשות העירונית, בזמנו הוקמה מנהלת להתחדשות עירונית. היום יש כתובת אחת לסנכרן

עיר ללא הפסקה

את כל הגופים, כי הבנו שצריך מישהו. אני חושב שיש כאן בסוף המון המון נגנים מצוינים וטובים ומסורים, אין ניהול מרכזי. אני חושב שדרוש כאן טיפול רציף מתמשך, יש כאן בעיה של נתונים, צריך לעשות דבר כמו שעושים בכל דבר צריך להבין את הבעיה, להבין את הצרכים, להתאים להם מענים, מיפוי, צרכים, דרכי פתרון, כמו כל בעיה אסטרטגית. צריך לפתוח את זה. אני חושב ש, אני ממליץ, שיהיה פה פשוט גורם עירוני, או מנהלת שתקום, ... עירונית זה מנהלת של חמישה אנשים. שניים, שלושה אדריכלים פה, צריך לעשות גוף קטן, שהוא יודע להסתכל על זה תחת רובי, תחת מי שתגידו, לא יודע מה תחת מנחם. ויודע לסנכרן את המפגשים, ככה משתלטים על בעיה אחרת, יש לך מלא חורים בדלי. זו המלצתי, והעניין המרכזי הוא ריכוז מאמץ. כי בסוף, אם הוא לא עושה ריכוז, זה העיקרון הרציני. אגב, מה שעשה סגלוביץ' בתום שנה וחצי שהוא היה עם הפשיעה, הוא לקח את כל הגופים. כל חמישי היו נפגשים. גופי המשטרה והשב"כ, מי שמכיר את זה כבר, עשו תהליך עם הגופים הגם, החברתיים, והשתפר המצב. אז אני ממליץ, תוכנית אסטרטגית, על מינוי בעל בית ואנחנו גם פה בקטע הזה, לגמרי, יש פער עצום במשך מה שאתה אומר בין הצרכים המשתנים לבין המענה. דבר אחרון, וזה הדבר שהכי אני אומר ככה לך, תראו, הסתכלתי על התקציב. אנחנו משלמים, אנחנו תושבי תל אביב משלמים, אגרת שמירה 77.6 מיליון שקל בשנה, כתוב. סל"ע מקבלת רק 65 מיליון. העירייה גודלת 12 מיליון שקל, כמעט 19 אחוז, מהכסף שלנו, לא מוסיפה לו כלום. והדבר הזה בחומש שהוא 60 מיליון, זה 30 סיירים, לא טובה של אף אחד, זה כסף שלנו. אני מעלה את זה עכשיו במועצה השנייה. זה הנתונים, זה הנתונים שפורסמו עכשיו. זה הנתונים שאנחנו מצביעים עליהם עכשיו. כאן יש לנו פער שלנו, אני חושב שסל"ע לא מספיק גדול, כי בסוף אם הוא סייר, עזוב אני מצליח, אבל לבד, שניים, שלושה, אתה לא יכול להשתלט על שכונה כמו שפירא, אני אומר לכם, כאיש צבא כל החיים, בלי ארגון מאומץ, לא היינו מנצחים את החמאס. בלי ארגון מאומץ, לא היינו. למה נכנס בלבנון? כי רק '98 ... רק אז. העיקרון של ריכוז בעיות קשות הוא ארגון מאומץ, וגם אם יהיו כאן חמישה, שישה, שבעה סיירים, המצב באמת לא טוב. הפשיעה היא לא טובה גם במרכז תל אביב, גם בצפון תל אביב, וגם פשיעה רבה מאוד בדרום. אני חושב שיש כאן, אני מברך על הדיון הזה, אני חושב שאפשר פעם הבאה להפנות אותו, אין פה

עיר ללא הפסקה

נתונים בכלל, אין פה דאטה, אי אפשר להבין מה הבעיה בלי דאטה, זה לא עובד פשוט. הייתי, אשמח גם לעזור ולהבנות את זה, אפשר גם תוכנית רצינית, למרות שאנחנו אופוזיציה, אפשר קצת מהניסיון שלנו לתרום אני אומר, אנחנו לגמרי בעניין של תל אביב ולעשות טוב-

נתוני אגף סל"ע (כפי שהתקבלו מהחשבות) – במענה לרועי אלקבץ :

לשנת 2025 התקציב השוטף של אגף סל"ע עומד על 79.8 מלש"ח, הכוללים 77.5 מלש"ח בערך מהיטל השמירה ועוד כ- 2 מלש"ח מתקציב העירייה הרגיל שנוספו על מנת לחזק את האגף בפעולות נוספות. זאת

מעבר לתקציב בלתי רגיל (תב"ר) שכולל פיתוח והצטיידות.

דניאל מנובלה, סייר קהילתי: כן. לגבי העניין עם סל"ע, אני לא היחיד בשפירא. כן, אנחנו ארבעה מרחבים שעובדים על כלל העיר. אני נעזר בכל אותם מרחבים שיש לי, אני לא לבד. כמובן שיש איתי סיירים, בממוצע יש שלוש ניידות, על שתי שכונות. זה, זה בגדול.

איתמר אבנרי, חבר מועצה: כן. אני אתחיל, דניאל, להגיד לך כל הכבוד, אנחנו לא מכירים, אבל אני מכיר אותך מקבוצות, ואני רואה את המענה, ואני חושב שזה דבר מאוד מאוד חשוב, ולכן מגיעה הערכה. וגם בכל העבודה שנעשית פה, כי העבודה היא מדהימה, תשובה, וכנ"ל גם חיים על זה שכינסת את הוועדה הזאת מהר, אחרי ההצעה לסדר.

אני רוצה להמליץ, שבתוך ההמלצות של הוועדה והמחשבה לתהליך הארוך, יהיו שני דברים שניקח בחשבון. האחד, זה הצרכים. מן הסתם, גם אני כאופוזיציה, אבל מן הסתם גם אני יודע שלא כל צורך יוכל להתקבל, ולא כל תקן שצריך יוכל להתקבל. כי מה לעשות, הסכום של התקציב הוא מוגבל, אבל זה יעזור לנו כחברי מועצה, וזה יעזור לכולם לדעת ממש מה הם הצרכים.

רועי אלקבץ: מה הדחופים.

איתמר אבנרי, חבר מועצה: בוודאי. ודבר נוסף, אני אגיד שאני מודאג, דיברנו פה הרבה על חסרי מעמד ועל התמכרויות. שניים מחומרי הנפץ שיש עכשיו בדרום תל אביב, אבל, יש עוד חומרי נפץ וככל שאנחנו מערבבים יותר, אז גם הדבר הזה עלול להיות יותר

עיר ללא הפסקה

ויותר דליק ויותר ויותר מסוכן, ונאמר כאן שביטחון גם צריך להיראות וצריך להיות מורגש. ואני רוצה להציע ולהמליץ, שחלק מהדיונים שלנו בהמשך יהיו גם בשכונות ועם תושבי השכונות ועם תושבי קהילות שונים ושונות בתוך השכונות, כי כמו שנאמר על תמונת העתיד של הילדים שמגיעים לגיל 18 ופתאום מה אמור להיות כאן, צריך גם להציע את תמונת עתיד לשכונות, וזה הרבה יותר גדול כמובן מנושא הביטחון, אבל בסוף זה מגיע לנושא הביטחון כי אז מתפרצת אלימות וזה מגיע לפתחה של הוועדה הזאת, של גורמי האכיפה וכן הלאה, וצריך לעשות פה עבודה שהיא הרבה יותר הוליסטית והרבה יותר מתכללת והרבה יותר משתפת תושבים וקהילות גם כדי שהם יתנו יותר אמון לגורמי המקצוע השונים, אבל גם שהם יצליחו לתת אמון האחד בשני, שזה דבר מאוד מאוד חשוב. אני חושב שאנחנו כעירייה לא יכולים לכפות את זה, אבל אנחנו כן יכולים לסייע ולעזור.

חיים גורן, יו"ר הוועדה: תודה רבה. אגב, אני אגיד רק במילה אחת, בקצרה, שהייתה בקשת תושבים להגיע לדיון. אני אומר, אפשר לדבר כבר על שולחן. אמרתי שזה לא נכון בעיניי. זה לא נכון בעיניי כי אנחנו צריכים קודם כל להבין בתוך הבית מה אנחנו עושים ומה יש לנו ורק אחרי זה לצאת החוצה, לשותף תושבים ולדבר עם תושבים.

רועי אלקבץ: או אולי נגיש מפגש רק, רק לשמוע אותם, אתה יודע

חיים גורן, יו"ר הוועדה: חברים, אני אמרתי, אנחנו נוציא סיכום, אני אשלח לכם את הבקשות שהתקבלו לנתונים וזה, רק כדי לוודא שזה, תשלחו לי בחזרה בבקשה, מה שאתם יודעים, מה שאתם יכולים, כדי שנכניס את זה גם לסיכום שנפיץ בסוף, לסיכום שנוציא את זה גם החוצה. ואני אשמח גם לקיים דיון, אני לא יודע אם זה בדיוק במודל הזה, אבל מודלים כאלה ואחרים. נמשיך לקיים את הדיונים האלה, וננסה לקדם ככל האפשר את הסוגיות שעלו. תודה רבה רבה.

תום הדיון